

CUBA NYTT

Kr. 50,- Nr. 3 - 2018 - Oktober

Utgiver: CUBAFORENINGEN I NORGE
www.cubaforeningen.no

Latin-Amerika neste?

CUBASENTERET

er stedet om du ønsker

OPPLYSNINGER I
FORBINDELSE MED CUBA

- om feriemål (herlige badestrender, dykking, surfing, fisking, fjellvandring m.m.)
- som «base» for andre reisemål i Karibia eller Mellom-Amerika
- for studier (spansk, musikk, kultur m.m. universitet, høyskole)
- for forretningsreise, konferanser, seminarer m.m.
- for helseturisme
- for temareiser
- for abonnement på cubanske tidskrifter
- for den årlige arbeids- og studiebrigaden
- for solidaritetsarbeid, hjelpeprosjekter m.m.
- om Cubaforeningen i Norge
- og generelle opplysninger

**Her kan du også få kjøpt
cubansk litteratur, plakater m.m.**

Cubaforeningen i Norge

Grønland 12,

0188 Oslo

www.cubaforeningen.no

cubaforeningen@gmail.com

Kto. 7874 06 88315

Humanitær hjelp: Kto. 0540 07 42776

Redaktør/kontakt:

E-post: teenger2@online.no

Telefon: 41 60 42 87

Enkelt å reise til Cuba

Cubas Ambassade

Oscar de los Reyes Ramos

Oscarsgate 78 B, 1. etg., 0244 Oslo

tlf. 2308 3260 faks: 2308 3261 e-post: enoruega@online.no

www.embacuba.no/consulado

Turistvisum

Som turist trenger du et turistvisum.

**Send på mail til
teenger2@online.no
eller post**

**Terje Enger, Grimesvingen 7,
2866 Enger:**

- **Adresse og telefonnummer**

- **Kopi av relevante sider i passet
(passnr. og navn)**

**Faktura på kr. 475,- vil bli tilsendt.
Du kan overføre pengene til
bankkonto 0539 59 97426
(Cubaforeningen)**

**Merk betalingen med hvem den
er for.**

Bemerk:

**Du kan søke om visum ved direkte
henvendelse til Cubas ambassade
(adr., tlf. og faks: se ovenfor).**

**Åpningstider fra kl. 09.00 til 12.00,
mandag - torsdag.**

Juli og august stengt.

Kontakt Cubaforeningen

www.cubaforeningen.no

cubaforeningen@gmail.com

Visum sendes pr. post

*Gjelder for forretningsreisende,
journalister, studenter, folk med
familie i Cuba og andre som ikke
reiser som turister.*

1. Innledning av prosedyren:
 - send faks til eller brev til Cubas ambassade (se over for adresse)
 - kopi av relevante sider i passet (passnr. og navn)
 - navn på dem du ønsker å besøke
 - dato og varighet for besøket
2. Fyll ut visumformularet du mottar fra ambassaden, og vedlegg et passfoto. Dette formularet må du sende i posten, og på forhånd på faks.
3. Om du ønsker visumet tilsendt med post, sender du passet ditt rekommandert sammen med søknadsskjemaet du fikk fra ambassaden og kopi av betaling for visumet. I tillegg må du vedlegge frankert konvolutt (rekommandert) for tilbakesending når du får visum.
4. Visumsøknad må gjøres 30 dager på forhånd.

Kostnaden ved visum vil bli opplyst av konsulatet. Betalingen for dette gjøres til bankkonto 7058 05 79556 eller med bankremisse. Bestill søknadsskjema ved å sende adressert og frankert svarkonvolutt, og du får skjema tilsendt (se over for adresse).

Innhold

USAs krigserklæring mot Venezuela.....	3
Attentatet mot Nicolas Maduro i Caracas følger planen.....	5
Høyres håpefulle.....	6
Konflikten som kunne vært unngått	8
USAs blokkade har kostet Cuba over 933 milliarder dollar	9
USA bruker Facebook til å spre falske nyheter om Cuba	9
Den reelle situasjonen i Nicaragua	10
"Hva skjer i Nicaragua"	11
Mister du kraften har motstanderen seiret	12
Venezuela - Latin-Amerikas lysende stjerne	13
Tvilsom ekspert om Cuba	14

Nytt forslag til konstitusjonen åpner for ekteskap mellom likekjønnede på Cuba.....	15
Cubas "lydangrep" og Edinburgh Universitet: 40%-mysteriet.....	16
Sao Paulo Forums store misjon.....	18
Bolivia tar narkokampen uten DEA, militærbaser eller USA	20
Brennpunkt Brasil	21
Cubahilsen fra Per Askø: Solidarisk jordsmonn	22
Trump-regjeringen har 1600 barnefanger	22
Black Power	23
Hva slags demokrati har vi og hva slags demokrati vil vi ha?.....	24
Arbeids- og studiebrigade til Cuba	26

I redaksjonen:

Horacio Farinas C.
Terje Enger

Layout og trykk:

Welten Design AS
IT Grafisk AS

Latin-Amerika neste?

Etter å ha spredd død og fordervelse i store deler av verden med bombing av stater og folk i Midtøsten, Afghanistan, Irak, Libya, Syria, Jemen o.s.v. har USA sikket innstilt på Latin-Amerika. USAs plan for regimeskifte i Venezuela viser det, Southern Command har fått oppdraget og Panama, Colombia, Brasil og Guyana er nøkkelkomponenter i en militær operasjon under Pentagons kontroll for å snu verdensdelen fra økende demokrati og velstand til å gjeninnføre som USAs "bakgård" med økende fattigdom og brudd på menneskerettigheter.

Husk 2000 tallets første håpefulle år!

I 1998 hadde Hugo Chávez blitt valgt til president i Venezuela og på 2000 tallet dro den Bolivarianske Revolusjonen i gang et samarbeide med Cuba som ledet til gratis og allment helsestell, utdanning, arbeidsplasser og økende velstand i Venezuela. Alle lærte å lese og skrive og mennesker med stær og øyesykdommer fikk tilbake synet i millionvis i hele området.

I 2004 startet Cuba og Venezuela Den Bolivarianske Alliansen, ALBA. Bolivia og Ecuador kom med i 2006. Nicaragua fulgte etter og i 2010 skapte samtlige stater i Latin-Amerika og Karibia sitt eget fellesskap, CELAC, for første gang uten USAs kolonidepartement OAS. De erklærte sitt område for Fredssone! USAs undergravende virksomhet økte, framfor alt mot Venezuela, med stor optimisme etter Hugo Chávez plutselige dødsfall av kreft i 2013. I 2014 ble Obama tvunget til å innrømme Cubas rett til selvbestemmelse. Etter 55 år med fornektelse. Den økonomiske krigen fortsatte men Obama måtte gi visse åpninger for USA-turisme og salg av teleteknikk til private bedrifter på Cuba. 2017 med Trump ved makta ble de stengt igjen og de aggressive utfallene mot Cuba ble tatt opp igjen. Gene Sharps metode for regimeendringer, kalt "myke kupp". Men det er de samme som har fått så ødeleggende følger for land i Midtøsten og Øst-Europa, blir nå trappet opp i Latin-Amerika.

De myke kuppenes tid

Venezuela var første målet, men folkeflertallet sto imot tross forrige års opptrapping og gjengterrorisme i Caracas, og forsvarte sin president. Samme oppskrift ble brukt senere i Nicaragua, det ble farlig, med store ødeleggelser og mange døde og skadde, men heller ikke i Nicaragua lyktes det å styrte presidenten. Vår USA-styrte mediemakt lyktes likevel å vri synet også på krefter som vanligvis er solidariske med latin-amerikas folk. Et eksempel kan være NRK og TV2

Men USA gir ikke opp. Sydkommandoens angrepsplaner mot Venezuela (publisert i Cuba Nytt og Friheten) er allerede igangsatt. Etter de "myke kuppene" mot de folkevalgte og støttede presidentene i Argentina og Brasil, ble det militære samarbeidet med USA gjenopptatt, etter at det ble lagt ned i begynnelsen av 2000 tallet.

USAs Sydkommando utvidet sitt militære nærvær og baser for å gjenvinne kontrollen over verdensdelen. En militær Kondorplan så dagens lys, "Kondor" etter likheten med 70-talletssamkjørte utrydningsplan mot Latin-amerikas venstrebevegelser.

Trumps utfall avleder oppmerksomheten

Mediesirkuset rundt Donald Trumps groteske inn og utfall har dratt oppmerksomheten fra USAs nysatsning på militær kontroll i Latin-amerika. Det militære samarbeidet med Colombia har pågått i årtier. Men samarbeidet med Brasil har vært brutt. Med Temer som president i Brasil har tropper nå samtrent med USA, Peru og Colombia for militær kontroll

over "Amazonas hjerte", med verdens største ferskvannsreserve. USA sendte en flyskvadron i juli fra flyskvadronen i South Carolina på øvelse med Colombias flyvåpen og deres lufttanknings- jagerbombefly C-10 fra Israel. USA og Mexiko inviterte til en "Konferanse om velstand og sikkerhet i Sydamerika" i Miami, på USAs Sydkommando, som har ansvaret for USAs militære operasjoner i Latin-amerika og Karibia. Det handlet om USAs militære planer for Sentralamerika. Hundretalls organisasjoner i Sentralamerika fordømte denne militærpakten som øker USAs Sydkommandos nærvær ved grensen mellom Guatemala og Mexiko, og tillater USA-militære å operere på meksikansk jord, uten motstykke i historien.

Her er brukanvisningen for "Myke kupp"

1. Oppmyking:

- Beskyldninger om korrupsjon
- Mediekampanjer
- Desinformasjon

2. Avlegitimering:

- Manipulering av ideologiske fordommer
- Beskyldninger om sensur, diktatur og totalitarisme

3. Sosial uro:

- Gatebråk og mobiliseringer
- Protester uten grunn
- Okkupasjon av offentlige institusjoner

4. Destabilisering:

- Psykologisk krigføring
- Ryktespredning
- Påstå ustyrlighet
- Demoralisering av sikkerhetsstyrkene

5. Institusjonenes forfall

- Simulere borgerkrig for å rettferdiggjøre imperialistisk inngrep
- Internasjonal isolering
- **Regjeringens avgang**
- **Statskupp !**

Terje Enger

USAs krigserklæring mot Venezuela

USA og deres allierte er nådeløse i sin kampanje for å kaste ut den nåværende Venezuelanske regjeringen ledet av president Nicolás Maduro. For kort tid siden, gjorde de et forsøk på å gjøre ende på det Bolivarianske prosjektet med et forsøk på å President Maduro. Overraskende nok ble teknologien som ble brukt for dårlig og angrepet mislyktes. Nå overdøver mainstream media regionen og vestlig media med nyheter om Venezuelanerne som marsjerer mot grensene til Peru og Ecuador. Hele grupper forlater sine bosteder og skaper derved et tydelig humanitært problem. Flere som kjenner til min interesse for landet har bemerket at "disse flyktningene ser godt ut og er forbausende velkledd i forhold til situasjonen"

Ifølge teorien om "Big Data" (en analyse som tillater informasjon å oversette seg selv og bringe våre inntrykk lenger fram enn det som faktisk sies brukes til å skape en slags selvopplevd sannhet som det ikke er grunnlag for.) Det ser vi stadig vekk i TV, sosiale medier og aviser. Familier som går langs veiene i Colombia og Ecuador for å komme til Peru, ser ut til å være fabrikkert., en taktikk for medier kontrollert av nyhetsbyråene USA siden Guatemala (i 1954) senere Chile (1973) nylig Nicaragua (2018). Når det gjelder Cuba fins det i Miami et konglomerat av løgnfabrikker med års-budsjetter på millioner av dollar for samme formål, kontrollert av regjeringen.

Planen for destabiliseringen av Venezuela strekker seg til oljereservene. Planen består av tre koordinerte målsettinger. Den første søker å forberede terrenget for kreditorers forsøk på å konfiskere Venezuelanske formuer i USA (Citco og andre). Conoco-Phillips, oljeselskapet som var først i Nordsjøen, har nettopp konfiskert to milliarder dollar av PDVSAs formue i Karibien. Den andre målsettingen vil bli

å underminere stabiliteten blant arbeiderne i PDVSA som er oljeselskapet som Hugo Chavez nasjonaliserte etter mønster fra norske Statoil. D.v.s. det selskapet som utvinner oljen i landet. Det tredje tiltaket vil bli at President Trump og hans støttespillere i Europa vil påføre landet ytterligere sanksjoner på den Bolivarianske økonomien. Her vil Solberg regjeringen være en klar kandidat.

Ifølge den amerikanske tenketanken World Politics Review (WPR), har Venezuelas oljeproduksjon vært synkende siden Hugo Chávez, lederen av Venezuelas revolusjon, døde. På nåværende nivå produserer de 1,34 millioner fat daglig. Den største kunden er USA selv, med 33% av eksporten.

Washington kan stoppe kjøp av Venezuelansk olje for å skape en ytterligere finanskrisen i Bolívars land. Men som Lisa Viscidi og Nate Graham i den nevnte tenketanken sier, så kan tiltaket provosere til en negativ reaksjon blant USAs forbrukere, noe som kan skade Trumps hensikter. Å suspendere importen av Venezuelansk olje ville skape ubalanse mellom tilbud og etterspørsel på det amerikanske markedet. En situasjon som ville heve prisen på drivstoff, noe som amerikanere er ekstremt følsomme overfor. Det vil føre til misnøye blant velgerne som nå forbereder seg til kongressvalget i november. Størst negativ effekt muligens for nåværende beboere i Det Hvite Hus.

USA har en annen mulighet. De kan hindre eksporten av kondensater som Venezuela importerer for å blande med ekstra tung olje." Lisa Viscidi hevder at Venezuela da må finne leverandører i andre land. Hun nevner Kina og Russland. Faktisk spår hun at Venezuelas regjering vil falle og at IMF (Det internasjonale pengefondet) vil gå inn som deleier. Alt er tilsynelatende vel forberedt.

Viscidi konkluderer med at "Hvis en av disse tre scenarioene oppstår; massive beslag av tilganger og ressurser, arbeidsledighet eller flere sanksjoner vil Venezuelas oljeproduksjon og inntekter kollapse. Bare Wall Street spekulantene ville feire, som sitt eget verk, den Venezuelanske regjeringens avgang".

Mange analytikere i USA er engstelige for at Trump regjeringens sanksjoner og undergraving kan "pushe" Venezuela til å handle med andre store oljeland, som Russland og Kina. Ifølge disse kildene kan regjeringen overføre 29 milliarder fat med petroleum, Nesten 10 % av landets sikre reserver, verdsatt av regjeringen til 1.9 milliarder dollar, til sentralbanken som garanti for nye lån fra Russland og Kina.

Den erklærte krigen fra de amerikanske bankene er en investering i å få konvertert Venezuela til en "Mislykket stat". (Failed State) Det vil si et land uten ressurser til å styre seg selv og hvor institusjonene slutter å fungere. Kan sammenlignes med kommuner som blir satt på tvungen statlig styring. Maduro beveger seg i motsatt retning. De stabiliserer sin økonomi, som er offer for USAs blokade, og har maktet å nøytralisere opposisjonens mobilisering som skapte frykt blant folk og mangel på viktige basisvarer.

Terje Enger

Kilder: Professor i sosiologi, Marco A.Gandásegui og ALAInett

Attentatet mot Nicolas Maduro i Caracas følger planen

Lærdag 4 august forsøkte noen å myrde Venezuelas president Nicolas Maduro på gata i Caracas. Dette melder NTB og beskriver det vi alle kunne se på TV skjermen og siterer myndighetene, men også en anonym kilde som sier at det ikke var noe attentat men en gass-eksplosjon.

NRK meldte saken i 19.00 nyhetene men der ble den anonyme teorien om gass-eksplosjonen gjort til hovedsaken og reporteren Joar Hoel Larsen latterliggjorde både landet og presidenten. De kom ikke med oppdateringer eller korrigering i senere sendinger. TV 2 brakte bilder av ødelagte droner som lå på bakken.

Men det finnes en plan i Pentagon for regimeskifte i Venezuela. Den er på 11 sider og admiral Kurt Walter Tidd har ansvaret for gjennomføringen ved hjelp av US Southern Command hvor han er sjefskommandør. Det er flere ting i denne saken som følger den planen.

Som i en thriller er planen "å bruke hærens offiserer som en endelig alternativ løsning ved å fortsette å forverre forholdene innen de væpnede styrkene for å tvinge fram et statskupp innen 2018 dersom krisen ikke får diktaturet til å kollapse eller diktatoren ikke fratrer."

Dersom det ikke skjer har de en avtale med opposisjonen om å "opp-rette en stødig og vedvarende brann på grensa til Colombia, flytte rundt på paramilitære hendelser og smugling, provosere fram væpnede konfliktsituasjoner med Venezuelas sikkerhetsstyrker og rekruttere paramilitære fra flyktningeleire i områder som i stor grad er bebodd med colombianske borgere som tidligere har bodd i Venezuela.

Videre omfattende planer om styrkeoppbygging, logistikk og allianser som støtte fra OAS og andre organisasjoner som er under USAs kontroll. Aktuelt nok er dronestyrken til Plan Colombia nevnt. En omfattende beskrivelse av planen er publisert i bladet Cuba Nytt. USA har utarbeidet media planen for denne omfattende forbrytelsen som skal "forsterke misnøyen mot Maduros regjering, peke på inkompetansen i mekanismene skapt av regimene fra Cuba og Venezuela, spesielt ALBA (Bolivarian Alliance of the Peoples of our America og Petrocaribe." De skal bruke sosiale medier og alle andre mulige kapasiteter til å "oppfordre til å få slutt på situasjonen fordi den er uholdbar" og for å oppnå internasjonal støtte ved å bruke "Alle mulighetene innen psykologisk krigføring som USAs hær rår over."

Terje Enger

Høyres håpefulle!

Av H. Boye Svendsen

CV'en

- Medlem av Hedmark fylkesting fra 2007
- Arbeidet som sanger og guide ved Hedmarksmuseet i 2008
- Studerte idéhistorie ved Universitetet i Oslo 2009 – 12
- Informasjonsmedarbeider i Unge Høyre 2010 – 11
- Medlem av Stange kommunestyre og formannskap 2011 – 15
- Medlem av sentralstyre i Unge Høyre fra 2012
- Prosjektmedarbeider i Civita 2012 – 14
- Første nestleder i Hedmark Høyre fra 2014
- Leder i Unge Høyre 2014 – 2018
- Stortingsrepresentant for Høyre fra 2017

Dette er en respektfull CV, og det finnes mer.

Temaet er Kristian Tonning Riise, 29 år gammel.

Civita

Civita er «Høyres tenketank» i Norge for å tenke dype tanker med Høyres ukronede dronning Kristin Clement som direktør. Nå vil hun straks protestere og hevde at den er partipolitisk uavhengig. Civita er tilknyttet Atlas Network, en USA basert organisasjon for å fremme markedsliberal økonomisk politikk over hele verden. Det er sannsynlig at hun i dagens politiske situasjon har hele stortinget som klienter, kanskje med unntak av Rødt, som er der med en enslig svale.

Sex i politikken

Da jeg kom til Norge i romjula 2017, dreide alt seg om sex i politiske kretser, og ti år gamle kyss ble nyheter med sterke fordømmelser og ekskluderinger. Nå kunne damene bli Hollywood-stjerner pga sine erfaringer. Metoo ble den hetende. Metoo er ingen nyhet, like lite som det som måtte være under kjolen. I Aftenposten leste jeg at Unge Høyre lederen Kristian Tonning Riise, som hadde blitt berømt for sin omgang med høyrekapitalismens barnebruder, hadde skrevet ei bok, «Diktator i forkledning», utgitt av Civita i 2013 om Venezuela. Jeg har vært opptatt av Venezuela i 20 år og ble interessert.

«Diktator i forkledning»

Forfatteren ble vekket av exil-cubanere. Så ble han invitert som gjest til Oslo Freedom Forum, som både utenriksdepartementet og Oslo kommune bevilger penger til, og som blir ledet av oligarki-avkommet Thor Halvorsen Mendoza, som har fått sine sugerør i oljebrønnene inndratt; han dekker seg bak betegnelsen Human Rights Foundation. Ungdommen fra Hedmark avslører hurtig at han er uten kunnskaper om Amerika, og en dog en hovedfaktor som USA har ingen plass i hans fortelling. Karibia og América-Latina har 18 nasjoner spansk som landets språk. På ytterst tynn bakgrunn uten språkkunnskaper går han så i gang med å behandle Venezuela, og han deler ut karakteristikk til en rekke land, som rike sponsorer forer ham med.

«Mestizoen Hugo Chávez»

Det er «mestizoen Hugo Chávez Frías» som er problemet. Han er diktator, men blir gjenvalgt gang på gang.

- Chávez førte til katastrofale konsekvenser for venezuelansk demokrati
- Chávez hater de rike pga fattig oppvekst
- Chávez har en ustabil mental lidelse
- Chávez er paranoid og utilregnelig
- Chávez er uforskammet, despotisk og

sadistisk i sin relasjon til sine ministre

- Chávez har en bipolar lidelse
- Chávez babler
- Chávez har en klønede framferd
- Chávez viser diplomatisk lavmål - er en flause
- Chávez er en ideologisk rådvill venezuelansk president
- Chávez er notorisk impulsiv, humørsyk og utilregnelig president

- Chávez' Venezuela er et kaotisk og gjennomkorrupt regime, et samfunn i oppløsning

La dette være nok i denne omgangen direkte på Chávez. Men her er mye mer på Venezuela.

Vestens største oljekilde

Venezuela er vestens største oljekilde, og som alle land i Amerika dominert av USA i over hundre år. Det har gjort verdensdelen til den svakeste i verden med store deler av menneskene i ytterst fattige kår. Venezuela er et rikt land, men oljen og rikdommen derfra gikk til oligarkiene, eliten og USAs rike oljeselskaper som forsynte seg av 90 % av oljeinntektene. Landets befolkning led under analfabetisme, manglende undervisning, manglende helsestell, manglende arbeid og bolig. Slikt fører til uro og opprør fra 50 år før Hugo Chávez ble valgt til president i desember 1998 med 56 % av stemmene. Da han begynte å sette sin politikk ut i livet for å skape et bedre samfunn for de fattige i Venezuela, ble de rike, oligarkiene og USA urolige. Mat til de fattige er opprørende for de rike. Med USAs deltakelse ble det i april 2002 gjennomført statskupp mot Hugo Chávez, som bl.a. ble innledet av Leopoldo Lopez med en demonstrasjon mot presidentpalasset. Etter 4 dager gikk kuppet i oppløsning. Folket brakte Chávez tilbake til Miraflores.

Leopoldo Lopez har organisert voldelige demonstrasjoner og er fengslet for sin kriminelle atferd. Trump krever ham løslatt som politisk fange. Leopoldo Lopez er utdannet i USA som de fleste av oligarkiavkommet og dermed knyttet til CIA. Venstres nestleder og nå miljøvernminister Ola Elvestuen har nominert ham til Nobels fredspris.

Hugo Chávez fikk bare 14 år som president og klarte på den tiden å skape alfabetiseringskampanje, skole, helsetilbud, arbeid og bolig til de fattige i tillegg til et stort internasjonalt engasjement som forandret América-Latina for alltid. Dannelsen av Alianza Bolivariana para Los

Foto: Riise

Pueblos de Nuestro América - Tratado de Comercio, ALBA – TCP, med 11 land for gjensidig hjelp og samarbeid, Petro-Caribie med 21 land med gunstige oljeavtaler, og CELAC med alle 33 land i América-Latina og Karibia kan drøfte verdensdelens utfordringer og problemer, uten USA og Canadas innblanding. CELAC er en motvekt til det USA dominerte og korrupte OAS med bl.a sitt private domstolsystem som Riise nevner. USA krever kontroll med alle ressurser og fordeler for USA; hvis ikke, statskupp!

«ALCA, ALCA, al carajo!»

(«ALCA, ALCA, til helvete!») På IV Cumbre de Las Américas i november 2005 på Mar del Plata i Argentina kom USAs store frihandelsprosjekt på dagsorden, ALCA, La Alianza de libre comercio de América, med markedsliberalisme, deregulering og privatisering; ALCA fra Alaska til Tierra del Fuego, med president George W. Bush i lederstolen.

USA hadde regnet med lett gjennomslag i et toppmøte som de alltid hadde dominert, men president Nestor Kirchner som vert hadde nettopp opplevd Argentinas store krise og økonomiske sammenbrudd var ikke begeistret. Heller ikke Brasil med president Lula de Silva, Venezuela med Chávez, Bolivia med Evo Morales, Ecuador med Rafael Correa, Nicaragua med Daniel Ortega og flere. Hugo Chávez satte punktum for debatten med den historiske setningen: «ALCA, ALCA, al carajo!» En slukøret USA president George W. Bush reiste hjem med tapt grep på sin egen verdensdel.

Sponsorenes ansvar

Kristian Tonning Riise står fram som et lydig redskap for de mest reaksjonære krefter i Amerika som vil ha imperialismen og kolonialismen, ja, til og med slaveriet med en moderne glasur over, tilbake til vår tid. Disse finnes i América-Latina med sikker støtte i alle år fra USA. Det oppsiktsvekkende med denne boka er at den er velsignet av Høyre i Norge. Kristian var «the coming star». Det dokumenterer CV'en.

Det neste bemerkelsesverdige er Civita som har denne stjernen på lønnslista og forleggeransvar for boka. Jeg trudde at direktør Kristin Clement hadde litt intelligens over horisonten. Å forlange at hun hadde kunnskaper om América-Latina er å gå for langt, men litt høyredannelse er heller ikke av veien.

Når Tonning Riise karakteriserer Chávez som «mestizoen Hugo Chávez», så er han en rassist fra innlandsnorge med brunskimmer, eller er det påvirkning av sponsorer og hans nye oligarkivenner og eget parti, som klappet for stjernen ved enhver anledning.

Han takker raust Thor Halvorsen Mendoza og Human Rights Foundation for hjelp og støtte, og Kristin Clement og Civita som hadde gitt ham muligheten til å skrive boka. Han takker videre med navn Marius Doksheim for uvurderlig hjelp og Bård Larsen, Eirik Løkke og Lars Kolbeinstveit som har vært hans klangbunn på Civita.

En spesiell takk fra Kristian til konsulent Leiv Marsteintredet, UiO, for kritisk gjennomlesning og gode innspill. Denne mannen har også dukket opp i NRK som ekspert og hjelper til de rike helt ukjent med at USA forsøker å skape en situasjonen i Venezuela som kan rettferdiggjøre overtakelse av oljekildene. Og Trump truer med krig mot Venezuela. Det kan vi også si om NRKs freelancer i América-Latina, Arnt Stefansen, som hele tiden oppsøker de samme kildene og de private TV-stasjonene som

bekrefter at de rike gjør livet vanskelig for de fattige, og NRKs programleder Gry Blekastad Almås virker helt uten realitetsorientering om verdensdelen. Ta en titt på den internasjonale TV-stasjonen Telesur, så får vi en annen vinkel. NRK og norsk presse hjernevasker folket. Her er få frie pustehull.

Det er «**Det medie-militær-industrielle-kompleks**» anført av USA som bestemmer demoniseringen av Venezuela i redaksjonene i Norge og andre vasallstater.

Søkelyset på Høyre

Med over 10 år som tillitsvalgt i Høyre har det verken kommet mye læring ut eller dannelse. Kristian Tonning Riise har hele tiden vært ver myndighetsalderen.

– Hva holder egentlig partiet på med?

Høyres leder og statsminister Erna Solberg viste ikke og vet ikke hva som foregår i sin egen organisasjon. Hun dukker opp i en rekke sammenhenger bl.a. hos bilopphoggeren og trekkspelleren i Namdalen, så hun må ha god tid.

– Det var kanskje fordi han hadde problemer med LO?

Eller i intim samtale med krigsforbryter i særklasse, Henry Kissinger, sammen med sin terne, kulturministeren. Hun tar imot Brasils utruglig korrupte president Michel Temer, og drar på offisielt besøk til narkostat over alle narkostater Colombia 11. april 2018, hvor Norge var støtteland til de reaksjonære krefter i fredsmeklingen. Nå er fredsavtalen i fare. Statsministeren forsøker nå å hemmeligholde sine reiser og møter.

Mord på fagforeningsledere blir ikke engang etterforsket der, noe Colombia har lært av USA. Det bør LO og AP merke seg. USA har vært bakspilleren i Colombia med 7 tunge militærbaser for å kontrollere América-Latina og Karibia. Den argentinske stjernejournalisten og forfatteren, Stella Calloni, har nettopp analysert Pentagons interne dokument for planlagt terror og angrep på Venezuela og andre land om følger en selvstendig og uavhengig linje. USA har støttet det reaksjonære Colombia i en 50 års borgerkrig, og vil sikkert fortsette med det hvis fredsavtalen mislykkes.

Konflikten som kunne vært unngått

Manuel E. Yepe 13.2.2018 - oversatt og bearbeidet av Terje Enger

Cuba produserer, konsumerer og eksporterer betydelige mengder Havanna sigarer og rom produkter som nyter en høy prestige og stor etterspørsel på det internasjonale markedet.

Det er noe underlig ved at en nasjon som, ifølge FNs spesialorganisasjoner, bidrar i så stor skala til forebygging og helbredelse av plager gjennom medisinsk assistanse tilbudt av sine vitenskapsfolk til mange land, er samtidig en betydelig leverandør til verdensmarkedet av produkter som er skadelig for helsen, som f. eks. alkohol og tobakk.

Innbyggerne på øyene som utgjør det cubanske arkipelaget tok kontroll over sin skjebne etter en blodig frigjøringskamp. Da hadde de beskjedene og utnyttede cubanske bønderne og arbeiderne greid å utvikle, med svette og tårer som et resultat av den strevsomme kapitalistiske utbyttingen, kultiveringsteknikker, handarbeider og fabrikkasjonsteknikker som, sammen med klimatiske og agrokulturelle forhold som er spesielt egnet på deler av det cubanske arkipellet, Kultivering hadde plassert øya på verdenstoppen i disse produktene, som de fortsatt er stolte av i dag.

Cuba hadde alltid vært nektet demokratiske veier. De måtte alltid jobbe for uavhengighet, I 1950 årene ved en væpnet kamp drevet av en armé av rebeller til en kostnad av tusenvis av liv. Men når den folkelige revolusjonen hadde seiret og det cubanske folket ble eier av landets skjebne, Måtte den nye regjeringen begrense sitt syn på målene de hadde for velferden.

Dette var fordi det var nødvendig å forsvare seg mot kontrarevolusjonære aksjoner fra oligarkiet, allerede fjernet fra regjeringen men støttet av USAs supermakt. Etter proklamasjonen om Cubas uavhengighet fra Spanias kolonistyre, spilte USA den same hegemoniske rollen som Spania hadde bedrevet tidligere.

Ikke alle store selskaper som ble nasjonalisert ved revolusjonen reagerte på samme måte. Faktisk talt alle ikke-USA utenlandske selskaper aksepterte forhandlingsspoet og løste sakene fornuftig uten videre konflikt. Flere av dem har over årene kommet tilbake og investert på Cuba i et mye høyere nivå.

I mer enn seksti år, har de nasjonaliserte amerikanske selskapene på Cuba hatt forbud fra USA mot å ta opp normale forhandlinger om kompensasjon fordi det strider mot Blokadelovene mot Cuba. (De kaller det "embargo" men det er en blokade og har alle blokadens uttrykk og hendelser.) Alle ting måtte bli gjort på et organisert vis, og det uunngåelige resultatet måtte behandles med forsiktighet for å minimalisere risikoen

for voldelige effekter. Og alltid i håp om fremtidig forståelse og toleranse.

I saken om Bacardí, den tidligere eieren av firmaet som startet juridisk krig mot Cuba. Kort etter revolusjonens seier, registrerte de Bacardí Company i Bermuda og kjempet en juridisk kamp i den internasjonale domstolen i Hag for eierskap til varemerket. De greide å beholde

retten til Bacardí merket og flaggermussymbolet, men de ble nektet retten til å identifisere sin rom som Cubansk eller original fra Havanna.

I 1999, takket være deres politiske kontakter og blokaden, greide Bacardí å få den amerikanske kongressen til å godkjenne et lovforslag som tillot dem å stoppe varemerket Havana på USAs territorium. WTO fordømte aksjonen, men tillot Bacardí å markedsføre, i USA en falsk Havana Club rom produsert i Puerto Rico.

Gjennom bisarre juridiske manøvrer har Bacardí skaffet fra en industrimann som heter José Arechabala, eierskapet til en liten rom fabrikk kalt Havana Club. Denne hadde vært hans eiendom siden 1934 og fram til nasjonaliseringen i 1960. Sannheten er at disse rettighetene ikke eksisterte

fordi de tilhørte den Cubanske staten.

Tiltross for blokaden, har Cuba regelmessig fornyet varemerket Havana Club i USAs Patent kontor siden 1976.

Varemerket ble gitt til den rommen Cuba produserer og som tidligere hadde hett Bacardí. Cuba har fortsatt å produsere Havana Club rom med total internasjonal rettslig støtte. Naturlig nok, på grunn av blokaden, kunne ikke varemerket Havana Club bli registrert i USA.

Siden 1994, har produksjonen av Havana Club rom og dens verdensomspennende distribusjonsapparat, utenom USA, blitt gjort gjennom et felleseid selskap med franske Pernod Ricard og Cuban Ron Cuba. Dette er et tiltak til forsvar mot den intense plagen som blokaden påfører øya.

På kort tid har den Cubanske Havana Club rommens kvalitet fanget interessen og preferansen til rom nytere over hele verden som har sluttet å drikke Bacardí (produsert i Puerto Rico). Nytere av den beste rom i verden, inkludert amerikanere, lar seg ikke lenger by den falske som Bacardí er i dag.

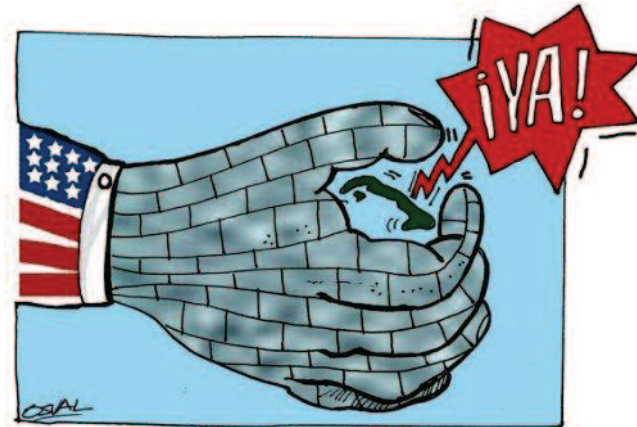

USAs blokade har kostet Cuba over 933 milliarder dollar

Cubas årlige rapport til FNs hovedforsamling om virkningene av USAs blokade viser at totalen av kostnadene som USAs politikk har påført landet beløper seg til mer enn 933 milliarder USA dollar.

I den 12 mnd. perioden for rapporten (april 2017 – 2018), har blokaden fort til tap av mer enn 4.3 milliarder dollar, en økning som følge av at USAs President Donald Trumps nye tiltak i juni 2017.

Eksempelet med åpent universitet nektelse for Cubanske studenter er inkludert i rapporten, en sak hvor CSC ledet en seirende kampanje for å omgjøre utestengelsen.

Et resultat av blokadens effekter på spesialskolene er også tatt med, ved at Cuba ikke har mulighet til å kjøpe Braille maskiner siden de er produsert og selges i USA. CSC og National Education Union (NUT Seksjonen) har samarbeidet på et blokadelurende prosjekt som har vist seg i stand til å levere dusinvis av Braille maskiner til spesialskoler på Cuba.

FN vil stemme over Resolusjon 72/4: 'Nødvendigheten av å stoppe den økonomiske, kommersielle og finansielle blokaden påført av USA mot Cuba' for 27de påfølgende år, på onsdag 31 Oktober 2018.

I 2017, stemte 191 land for resolusjonen, og bare USA og Israel stemte mot.

CSC er Cubaforeningen i England, ære være dem.

Terje Enger

USA bruker Facebook til å spre falske nyheter om Cuba

Mens USA lager skandaler om antatt russisk innblanding i sosiale nettverk for å influere på valget av Donald Trump i, 2016 har det blitt avdekket bevis for at USAs regjering bruker Facebook til å spre falske nyheter om Cuba og hemmelig opphisse dissidentene på øya.

I august, avslørte Florida weekly Miami New Times at dokumenter fra USAs regjeringens Office of Broadcasting to Cuba (OCB), (kontor for kringkasting til Cuba) drevet av Radio og TV Martí, viste at Trump administrasjonen hadde brukt Facebook kontoer i to år som de var "lokale " (fra faktiske mennesker på øya) til å spre propaganda uten

å informere cubanske Facebook brukere at det egentlig er regjeringens annonsering.

For interesserte: Cuba Nytt har tidligere dokumentert Radio og TV Martí's undergravende virksomhet.

Terje Enger

Den relle situasjonen i Nicaragua

Da opposisjonen vant valget i 1990, tok ikke sandinistene i bruk våpen for å hindre den påfølgende maktovertakelsen. Denne skjedde på en ryddig og demokratisk måte.

Etter 16 år i opposisjon, vant sandinistene igjen presidentvalget i 2006. For å sikre stabilitet i landet, samarbeidet den nye regjeringen med privat sektor og den katolske kirken. Disse aktørene hadde tradisjonelt vært i sterk opposisjon til sandinistenes sosialistiske politikk.

Dette samarbeidet bidro til å muliggjøre betydelige endringer i landet. På den ene siden fikk regjeringen mulighet til å gjennomføre ulike sosiale prosjekter, for eksempel innen sosial boligbygging, veier, elektrisitetsforsyning, helsetjenester, utdanning etc., og på den andre siden bidro den økte politiske stabiliteten til å tiltrekke utenlandske investeringer. Det skaptes nye arbeidsplasser, og stabil økonomisk vekst. De siste årene har veksten i brutto nasjonalprodukt ligget på knappe 5 % årlig, noe som er høyere enn gjennomsnittet i Mellom-Amerika. I FNs «World Happiness Report» har Nicaragua klatret jevnt og trutt på listen, og i rapporten fra 2017 var Nicaragua det landet som økte mest i målt lykke, av alle 155 land som er undersøkt. Med plass 43 (2017) på rankingen, er det selvfølgelig langt til toppen, i en indeks hvor økonomi tillegges stor vekt.

I en annen indeks, som tar hensyn til landets økologiske fotavtrykk, «Happy Planet Index» (utgitt av britiske New Economics Foundation), ligger imidlertid Nicaragua i 2017 på 7. plass i verden (av totalt 140 land).

Med hensyn til kriminalitet, har Nicaragua i flere år vært blant de tryggeste i Mellom-Amerika, og før den siste tidens hendelser lå Nicaragua lavere på drapsstatistikken enn Costa Rica.

Nåværende situasjon

Den nåværende krisen i Nicaragua begynte i april, med skogbrannene i naturreservatet «Indio Maiz» ved Atlanterhavskysten. Miljøgrupper protesterte mot det de mente var manglende handling fra statens side for å slukke brannene, og fordi de ble nektet tilgang til brannområdene.

De hevdet i sine protester at de ble undertrykket av staten. Protestene døde imidlertid hen, ettersom brannvesen og militæret, med assistanse fra USA og Mexico, lyktes å slukke brannene.

En uke senere offentliggjorde regjeringen den nye pensjonsreformen. COSEP, den største arbeidsgiverorganisasjonen, hadde deltatt i arbeidet

med reformen, men valgte å forlate forhandlingene før det endelige forslaget til reform ble ferdigstilt. Reformen ville innebære en økning i arbeidsgivernes bidrag fra 19 % til 22 %, og arbeidstakernes bidrag ville øke fra 6,25 % til 7 %. Videre skulle nåværende pensjoner reduseres med 5 %.

En av grunnene til at COSEP trakk seg fra samarbeidet om pensjonsreformen, var ønsket om å fremstå som en uavhengig aktør i kjølvannet av

presset mot regjeringen som hadde kommet fra USA de siste månedene. Etter Nicaraguas presidentvalg i 2016, fremmet USAs kongressmedlem Ileana Ros-Lehtinen "Nicaraguan Investment Conditionality act", eller den såkalte "Nica Act". I henhold til denne loven skal USA benytte sin stemme i internasjonale finansieringsinstitusjoner for å motsette seg at det innvilges lån til den nicaraguanske staten, inntil USAs utenriksdepartement vurderer at tilfredsstillende demokratiske

prosesser og tiltak mot korrupsjon er på plass. Det er også innenfor formålet å stille president Ortega til ansvar for sin "undertrykkende og antidemokratiske politikk". Disse handlingene er nok et eksempel på USAs innblanding i Nicaraguas interne anliggender, og den destabiliserende effekten av dette.

En gruppe studenter (som i ettertid presenterte seg som parti-uavhengige) gjennomførte demonstrasjoner i sympati med pensjonistene. Samtidig gjennomførte sandinist-lojale ungdommer en motdemonstrasjon. Protestene eskalerte kraftig etter at media publiserte at en student hadde omkommet. Dette førte til at flere trakk til gatene for å kreve rettferdighet. I tumultene som fulgte var det flere dødsfall i ulike protester. I et forsøk på å roe en eskalerende situasjon, trekker president Ortega pensjonsreformen. Til tross for dette fortsetter protestene, og forskjellige grupperinger begynner å legge veisperringer på hovedveien i landet. Protestene dreier seg ikke lenger om pensjonsreformen, men om at regjeringen skal gå av.

Regjeringen inviterer til en bred dialog, og foreslår at den katolske kirken skal opptre som megler. Dialogen ble påbegynt, men havarerte ganske raskt. Dette fordi opposisjonsgruppene, med støtte fra den katolske kirken, kun ville forhandle om vilkårene for regjeringens avgang. Protestene har fortsatt fram til dag, og har resultert i flere dødsfall på begge sider av konflikten. Det har vært store materielle skader, spesielt på offentlig eieendom, og økonomien har blitt kraftig skadelidende. Spesielt gjelder dette turistsektoren, som har hatt en god utvikling de senere år, men som nå ligger nede med brukket rygg. Hoteller og restauranter stenger ned, og arbeidsløsheten øker.

I løpet av hele krisen har det vært en mediestorm, der toneangivende media har opptrådt med stor grad av subjektivitet og partiskhet. Det har blitt publisert et utall alarmerende nyheter som ikke har blitt verifisert og som ofte har vært resultat av fri fantasi. Dette har tidvis bidratt til å skape tilløp til panikk i befolkningen. Et eksempel på dette er når 100 % noticias, en 24-timers nyhetskanal, rapporterte live om et politi-angrep på demonstranter, og det eneste som vises på kamera er mennesker som løper bort, og etterfølgende filming av fortauet mens TV-crewet kjører bort. Alt sammen akkompagnert av en dramatisk voice-over, som beskriver hendelser som slett ikke finner sted.

Det opplyses ikke om at det er døde på begge sider av konflikten, at det er politi som er skadet, drept og kidnappet. Det informeres ikke om hvem som opprettholder veisperringer og barrikader, og at disse i hovedsak ikke er studenter, og at de ofte er bevæpnet. Heller ikke at det er flere tilfeller av dødsfall som følge av at politiet forsvarer seg når de forsøker å gjenåpne veier og gjenopprette orden. Det nevnes ikke at det dør

folk i ambulanser som er forsinket av veisperringer, eller at befolkningen ofte må betale for å få lov til å passere.

Det har også vært stor grad av ryktespredning i sosiale medier, som har bidratt til å stresse og å skape panikk i befolkningen. Et eksempel på dette er når den folkekjære artisten Katia Kardenal publiserte at Ortega-regimet drev kjemisk angrep (med insektsmidlet Cypermethrin fra fly) i Masaya, og at det var flere tilfeller av personer med pusteproblemer, kvalme og andre symptomer som følge av dette.

Internasjonale medier publiserer at regjeringen forårsaker dødsfall, men forklarer i liten grad omstendighetene rundt disse dødsfallene. Gravende og objektiv journalistikk, samt kildeverifisering ser man i liten grad. Opposisjonen oppildner i sin tur folk til å gjøre seg til martyrer for å velte regjeringen, hvilket på ingen måte bidrar til å roe konflikten.

Marla Castrillo (fra Nicaragua)

«Hva skjer i

Nicaragua?»

I Friheten nr 16 av 02.08.2018 har Magnus Skrunes bekymringer for utviklingen i Nicaragua med artikkelen «Hva skjer i Nicaragua?».

På kort tid er 300 mennesker blitt drept. -Hvor kommer dette tallet fra? Kilder? Fra en langsom positiv utvikling snur det plutselig til nærmest en borgerkrigstilstand. Den positive utviklingen for Nicaragua fikk drahjelp fra Venezuela og organisasjonene ALBA-TCP og Petrocaribe. President Daniel Ortega engasjerte seg i CELAC, og på toppmøtet i Havana i 2014 sa han at «vi manglet et land, Puerto Rico», og talte for frihet og uavhengighet for Puerto Rico. Som kjent er Puerto Rico en koloni under USA.

«Det medie-militære-industrielle-kompleks» har forfulgt Venezuela i 20 år siden Hugo Chávez ble valgt president, og USA mistet kontrollen over oljebrønnene. I 2002 organiserte USA statskupp i Venezuela som kollapset etter 4 dager. Siden har svartmalingen styrt av USA pågått med ivrige norske redaktører og intetsigende journalister. Motforestillinger aksepteres ikke.

I Cuba Nytt av juli 2018 har redaktør Terje Enger fått tak i argentinske Stella Callonis analyse av «USAs plan for regimeskifte i Venezuela», signert av Admiral Kurt Walter Tidd, sjefskommandør US Southern Command.

Der er oppskriften til svartmalingen av Venezuela, slik at US-styrkene kan innfri president Trumps trusler om aggresjonskrig mot Venezuela.

Den bølgen av frigjøring fra USA-dominans som fulgte Hugo Chávez politikk i Venezuela med inspirasjon fra Fidel Castro, skapte en helt ny sivilisasjonsvisjon for å kvitte seg med fattigdommen og sette menneskene først. USA har tapt sin bakgård for fritt å plyndre landenes ressurser og forsøker å rulle tiden tilbake. Nå står Nicaragua og flere av ALBA-TCP-landene for tur for regimeskifte, som det heter.

Vegard Byes kommentarer er som forventet i tråd med norsk syn og dermed USAs syn.

Det er grunn til å heve øyebrynene når en annen ekspert, professor Stener Ekern, i Dagsavisen 20. juli går inn for statskupp, det vil si intervensjon som betyr aggresjonskrig.

USA ble dømt for krigsforbrytelser av FN-domstolen, International Court of Justice, 17. juni 1986 mot Nicaragua. USA har begått nok

statskupp og drept nok mennesker i Latin-Amerika og bør vokte seg for å gå i gamle spor.

Professor Stener Ekern er knyttet til Norsk senter for menneskerettigheter ved det juridiske fakultet ved UiO. Man kan undre seg over hva slags Norsk senter for menneskerettigheter kan gå inn for statskupp, intervensjon og aggresjonskrig?

H. Boye Svendsen

Mister du kraften har motstanderen seiret

Ærlig talt, vi blir påvirket av et kontinuerlig bombardement av mediene, og det er ikke rart om man av og til føler at entusiasmen for vårt prosjekt, Cuba, svekkes. Alle nyheter er negativt ladet, aldri noe positivt, ikke engang nøytralt.

Ikke alt er perfekt på Cuba, det finnes feil som er selvforskyldte, og det finnes feil som er påført dem av en fiendtlig verden. **Men tenk litt over hva som kunne ha hendt dersom USA og deres allierte lykkes i å overta makten?** Da ville gratis utdanning (den beste i Latin-Amerika iflg. Verdensbanken) og gratis helsestell, ("helt utrolig" iflg. USAs New England Journal of Medicine) bli avskaffet.

Barnedødeligheten ville øke, den er i dag den laveste i Amerika, og levetidsalderen ville gå ned fra å være blant de høyeste i verden. Den sosiale utryggheten ville eksplodere, og narko og voldskriminalitet vil komme til. Det ville bli store, og økende klasseforskjeller og barn ville sulte. FN sier at: "Cuba er et forbilde når det gjelder å bekjempe sult, med 0 % underernæring av barn". Et forbilde når det gjelder å beskytte barn."

Gatebarn ville igjen bli en del av gatebildet Kriminelle mord på politikere, sosiale ledere og journalister vil bli dagligdags slik som i resten av regionen. Det småskala økologiske jordbruket, som Verdensnatur fondet klassifiserer som verdens beste, ville blitt erstattet av kapitalistisk stordrift. Cuba bruker over halvparten av BNP på skole, omsorg og helse. Det vil ikke være mulig hvis kapitalismen returnerer til landet.

Slutt med "Operasjon mirakel"

Det ville bety slutten på slike prosjekt som har gitt over fire millioner fattige latinamerikanere synet tilbake. De har blitt operert for øyensykdommer i en lang rekke land. Mennesker som nå kan se sine barn, utføre et arbeid og nyte vakker natur. Alt er gratis for alle. I Honduras f. eks. koster en slik operasjon 3000 dollar for ett øye! Noe bare godseiere og narkobaroner har råd til. I flere av landene hvor cubanerne opererer er 2/3 av befolkningen fattige etter alle målestokker.

Slutt på Cubas medisinske bistand

Det ville også bety slutten på den cubanske helsebistanden som har behandlet flere millioner pasienter. Ytterligere millioner har lært seg å lese og skrive gjennom Cubas alfabetiseringsprogrammer. Den latinamerikanske helsehøgskolen i Havanna, som utdanner tusenvis av leger hvert år, ville blitt lagt ned eller privatisert, noe som betyr betaling og avgifter. De tusenvis av palestinere, Vest-Saharier og andre som får førsteklases utdanning på Cuba vill blitt hjemsendt. Akkurat som de 5000 bolivianske studentene som akkurat nå går på høyskolen for å lære å arbeide for å bedre situasjonen for sine landsmenn etter eksamen.

Mirakuløst nok:

Lille Cuba står alene for en tredjedel (!) av all helsebistand i hele verden. Landet bruker 6,7 % Det er 7 ganger så mye som nr. 2 i verden, og 34 ganger så mye som USA. Den internasjonale solidariteten er revolusjonens adelsmerke.

Det er vel verdt vårt engasjement og solidaritet?

Cuba har i 60 år blitt utsatt for et enormt press og kriminelle forsøk på å styrte landets regjering. Nå er det blokaden, okkupasjonen av Guantanamo, undergravende virksomhet, trening og finansiering av opposisjonelle krefter og ikke minst, en massiv og stadig pågående mediekampanje for å svartmale landet. Cuba har stått imot. Det må vi også gjøre. Gir vi etter for drittkastingen har fienden vunnet. Hvis vi engasjerer oss vil de tape. I stedet for mismot og oppgitthet bør vi verne om disse enorme landevinninger og humanismen som det cubanske samfunnet forvalter. Vi trenger alle Cuba som eksempel. Hva kan du gjøre? Verv et medlem, fortell om Cuba i din bekjentskapskrets. Dra på brigade, Ta til motmæle overfor høyresidas falske tenketanker, skriv et innlegg, eller noe annet. Ingen kan gjøre alt, men alle kan gjøre noe

Zoltan Tiroler (oversatt av red.)

Venezuela – Latin-Amerikas lysende stjerne

Hugo Chávez fikk korte 14 år i presidentpalasset Miraflores og forandret Venezuela, Amerika-Latina og Karibia for alltid. Hans internasjonale engasjement førte til etablering av ALBA i 2004 som en samarbeid- og gjensidig hjelpeavtale mellom Cuba og Venezuela som 11 land sluttet seg til.

I 2005 ble Petro Caribé etablert med fordelaktig oljeavtale med langsigte kreditte. Det er 21 land knyttet til Petro Caribé.

I 2011 ble CELAC grunnlagt i Caracas med alle 33 land i Karibia og Latin-Amerika som medlemmer, som direkte følge av USAs medvirkning til statskuppet i Honduras i 2009 da president Manuel Zelaya ble styrtet. USA og Canada ble nektet medlemskap som en klar protest mot USAs dominans og korruperende påvirkning i OAS, Organisasjonen av amerikanske stater, og negative innflytelse på Latin-Amerika.

Telesur ble etablert som en internasjonal TV-kanal i 2005 av Venezuela, Argentina, Bolivia, Cuba, Ecuador, Nicaragua, Suriname og Uruguay. Den har hovedredaksjon i Caracas og rapporterer regelmessig fra kontinentet med glimrende journalister som Walter Martinez med programmet Dossier, Tariq Ali på engelsk som tar opp verdensdelens problemer og verdens problemer. Programleder Marcela Heredia nøler ikke med å kalle NATOs generalsekretær krigsforbryter for bombing- en av Libya med drap av et stort antall av barn. Abby Martin kaster lys innover Trump-regimet reaksjonære kilder som Steve Bannon og andre sider fra sin Imperial File. NRK har aldri oppdaget Telesur, bare oligarkieide TV-sendere.

På vår kjære, forurensede spesialplanet - den eneste vi har - vi trenger å forstå den verden vi lever i. Vi trenger nye perspektiv på Verden. Vi har blitt offer for sveikfull informasjon.

Det er mange år siden progressive krefter satte nytt navn på CNN til CMM, kjeden med flest løgner. Nå har de fått uventet hjelp av USAs nye president Trump.

Det er uforståelig at NRK ensidig har blitt talerør for opposisjonen i Venezuela og deres private TV-stasjoner, som blir støttet av tvilsomme «norske eksperter». Likedan virker det som om engelsktalende propagandister for oligarkiene via Oslo Freedom Forum har lyktes i Norge med store pengegaver fra Oslo kommune og egjeringen bl.a. fra Aps siste utenriksminister Espen Barth Eide til tross for at varselsklokkene hadde gått.

Selvfølgelig er det begått feil i Venezuela som i alle andre rike olje-produserende land inkludert Norge og en ensidig bruk av oljerikdommen uten tilstrekkelig utvikling av andre deler av samfunnsøkonomien. Det er lettere og billigere å importere mat enn å produsere den sjøl. Når konjunkturerne faller, faller inntektene og maten blir dyrere, og til slutt sulter vi. Det er gjeldende politiske problemstilling i Norge også. Det har vært gjeldende for Venezuela som beskrevet i artikkelen «Det medie-militær-industrielle-kompleks». Eliten sørget for seg, og folket fikk seile sin egen sjø. Det betyr til slutt revolusjon.

Under Hugo Chávez ble nettopp fattigfolket prioritert, og det opprør eliten, oligarkiene, USA og Norge. President Nicolas Maduro har oppgaven med å løfte arven etter Chávez. Til tross for fallende konjunkturer har Maduro fulgt kursen og utviklet den, bl.a. stor internasjonal aktivitet mot OPEC-landene, (de oljeproduserende land) der Norge ikke er medlem, for enighet om å redusere oljeproduksjonen for å stabilisere oljeprisen. Videre er store jordbruksprosjekter i gang satt, store utdanningstiltak, helsedekning til den fattige befolkning-

en og ikke minst solidaritet med andre land i Karibia og Amerika-Latina.

CEPAL, den økonomiske kommisjonen for Karibia og Amerika Latina, ved sin generalsekretær Alicia Bárcena tilbakeviser matmangelen i Venezuela. Der er mat nok, men den private distribusjonen blir styrt av eliten og oligarkiene med høye priser for å holde de fattige sultne

slik at de skal få kontrollen over landet.

Hugo Chávez var en meget human mann som satte menneskene først, og det førte til et meget mykt oppgjør med kuppmakerne fra 2002. Nå finnes de igjen i samfunnsmessige viktige posisjoner og skaper uro, opprør og nye kuppforsøk. Venezuela har ikke blitt «det planøkonomiske fyrårn» som Finansavisa skriver, men latt de gamle kapitalister i fred. I dag kan vi si at det har vært et feilgrep. Kapitalistene, de rike, vil ikke dele kaka med noen, det bør vi vite. «Alt til oss, ingen ting til andre!» er imperialistene og høyre-kreftenes slagord siden Columbus innledet folkemordene på indianerne i Amerika og 300 år transatlantisk slavehandel. Det er de samme menneskene som fortsetter med nye ord, begreper og modeller.

H. Boye Svendsen

Tvilsom ekspert om Cuba

I «Cuba Nytt» av juli 2018 har Vegard Bye artikkelen «Cuba etter Castro». Det er en underlig artikkel, og når jeg kommer til at Bye vil ha markedsreform, fritt spillerom for private entreprenører og forsoning med USA; da sjekker jeg opp hans bakgrunn.

Han er senior forsker ved NUPI, Norsk utenrikspolitisk institutt, styrt og finansiert av vår meget høyreorienterte regjering, og partner i konsulentfirmaet Scanteam, som betyr styrt av kapitalen. Det virker som at Vegard Bye er uten kunnskap og innsikt om Cuba og skriver ut fra norske og vestlige forventninger (USA). Bye er en konsulent som skriver med påholden penn. Det vil neppe hjelpe Cuba.

Det politiske systemet

Vegard Bye innleder sin artikkel med feil om det cubanske systemet når han sier at det er indirekte valg til nasjonalforsamlingen. Det er direkte valg til nasjonalforsamlingen, regioner og kommuner. Nominasjonsprosessen begynner i CDRene, komitene til revolusjonens forsvar, som er geografisk organisert og omfatter alle innbyggere.

Til sammenligning er den norske nominasjonsprosessen forbeholdt de politiske partiene, og dermed er personutvelgelsen til å styre storting, fylkesting og kommunestyre begrenset til under hundre tusen nordmenn, det innskrenkede norske demokrati.

For ordens skyld har Nasjonalforsamlingen, Asamblea Nacional del Poder Popular, sin egen president som er Esteban Lazo Hernández. Tidligere hadde Castro-brødrene kontrollen både sivilt og militært på Cuba, men nå er problemet til President Miguel Díaz-Canel Bermúdez at han ikke har det, både partiet og militæret har andre sjefer, sier Bye. Andresekretær i partiet, 88 år gammel José Ramón Machado Ventura, er reformbrems, sier Bye. José Ramón har gjort en meget god jobb med

blant annet fornying og effektivisering av sukkersentralene. En gang var sukkerproduksjonen Cubas viktigste næringsvei. Han har fulgt opp dette gjennom år med inspeksjonsreiser landet rundt, en frittalende og klok mann. Reformen er helt tydelig for Bye ensbetydende med markedsliberalisme. Så er det «de gamle menn», sier Bye, som selv er i pensjonsalderen.

De gamle menn

Revolusjonsledelsen «etterlater seg et land i dyp krise. Den klarte ikke å fjerne landet fra revolusjonens undergang», sier Vegard Bye. Her er det nødvendig med en korrigering og en repetisjon av den nyere historien.

I 1989 fikk Fidel Castro direkte beskjed fra President Garbatsjov at Sovjet Unionen ikke kunne fortsette sitt overføringsprogram til Cuba som utgjorde ca 25 % av BNP. Da ble «Spesialperioden» innledet, og Fidel Castro sa: «Vi skal ikke bare overleve, vi skal utvikle oss». De fleste handels- og samarbeidspartnere, som Comecon-landene, forsvant. Cuba alene i verden. USA ventet at den overmodne frukten som USA hadde siklet på i 200 år, skulle falle i deres hender.

I 1993 gjennomfører Cuba en rekke reformer som casa particular, (privat innkvartering), private spisesteder, private handverks bedrifter, bilmekanikere, snekkere, rørleggere, transport, kollektiv drosjer, private markeder, etc. US-dollar ble innført som betalingsmiddel på Cuba.

Dramatisk fall i produktiviteten, store problemer i transportsektoren løses av «kamelen», en trailer trekkvogn med sammensveisede kontainere for inntil 300 passasjerer, billettpris 5 øre. Biler med ledig plass ble pålagt å ta opp haikere, eller politiet stoppet bilene og fylte opp.

Matmangel med streng rasjonering, og underernæring hos barn førte til sikkerhetsmåltider til barna i skolene.

Bunnåret ble 1995. Nå blir USA utålmodig og innfører Helms-Burton loven som innfører blokade ikke bare av Cuba, som hadde hatt det siden 1961, men også alle land som ville handle med eller hjelpe Cuba. Cuba skulle sultes til døde, de rikes viktigste våpen, i strid med menneskerettighetene. Provokasjonene skulle rettferdiggjøre alle USAs terroraksjoner mot Cuba, som sprenger rammen for denne artikkelen.

Den langsomme framgangen

Fra bunnåret i 1995 går det framover og oppover, jevnt og rolig. USA skulle isolere Cuba fra hele verden. Da jeg gjennomførte en undersøkelse av det cubanske samfunnet i år 2000, hadde Cuba diplomatiske forbindelser med 176 land av FNs 193 nasjoner. Siden har det blitt flere, som USA, som først krøp fram i 2014.

I november 2004 har den cubanske økonomien styrket seg, og USA-valutaen ble strøket som betalingsmiddel på Cuba. Det ble nå innført et gebyr på 10 % for å veksle inn dollar i banken. Ta derfor ikke med US-dollar eller American express kredittkort til Cuba.

Da FNs hovedforsamling i 2017 stemte over USA-blokaden av Cuba, stemte 191 land mot blokaden. USA fikk støtte av Israel, krigsforbryterlandene finner hverandre. USA har tapt Cuba-saken på alle punkter. Nå må USA finne seg nye ofre.

Vegard Byes svartmaling av Cuba i dag har ingen rot i virkeligheten. «70 % av maten må importeres», hvor er kilden? Med full USA-blokade fra 1990, ingen penger og land å importere fra, da ville alle vært døde. Cuba har et mektig potensiale som jordbruksland.

Han ser ingen lyspunkter på Cuba verken politisk eller økonomisk i perioden 1990 – 2018. Løsningen er markedsliberalisme, privatisering og USA-kapital. Han gjør ingen sammenligninger med sammenlignbare land i Karibia og Sentral-Amerika som har fulgt disse rådene. Fra Mexico til Chile er det store vanskeligheter, uro og usikkerhet for folk flest.

EU er et reint kapitalistisk prosjekt med 28 medlemsland i krise; bare 9 land har en stabil økonomi, resten er i en dyp krise med store utfordringer. Kapitalismen har ingen milde gaver.

Det er beundringsverdig at Cuba har maktet å overleve og utvikle seg alene med truslene og terroren fra nord fra 1990 – i dramatisk nedgang til bunnåret og videre i langsom framgang. Det politiske systemet har vært en stor suksess fordi Cuba er frie, suverene og uavhengige 59 år etter Den Cubanske Revolusjonens seier.

Den cubanske økonomiske modellen

Den cubanske økonomiske modellen har utviklet seg fra reformen i 1993. Det har vært en forsiktig privatisering. Det har vært en planmessig overgang av en halv million arbeidstakere fra staten som arbeidsgiver til private- og kooperative arbeidsgivere. I Havana er 500 private restauranter, spisesteder og bevertningssteder, og en del av disse har kommet i myndighetenes søkelys fordi de bryter reglene. Som privat næringsdrivende må du betale skatt, og det er nytt på Cuba. Casa particulares har kastet veldig godt av seg for de som har lyktes, og der finner vi de nyrike.

Den cubanske økonomiske modellen vekker oppsikt blant andre land i Karibia og Latin-Amerika. CEPAL, Comisión Economía para América Latina y el Caribe, med sin generalsekretær Alicia Bárcena har gjentatte ganger vært på Cuba med rosende omtale av den cubanske modellen som i vare tar befolkningen med gratis utdanning og helsetjenester. Nye interamerikanske organisasjoner har vært viktige for Cuba og Latin-Amerika som ALBA-TCP, CELAC og Petrocaribe.

Den internasjonale interessen for Cuba vokser; det ser vi bl.a. på den årlige Expo Cuba som vokser fra år til år. Stor interesse er det også for den nye toppmoderne container havna Mariel som omlaster oversjøisk transport for Karibia og América-Latina. Mariel utvikles nå som en økonomisk frizone.

En jevn utvikling og utbygging av den internasjonale turismen har nå passert 4 millioner utenlandske turister årlig, med Canada som den største, og som allerede for flere år siden passerte en million turister. Et økende antall personer fra Karibia og América-Latina oppsøker Cuba for helsehjelp, operasjoner og alvorlige lidelser. I tillegg til de mange medisinske brigader til mange land skaffer det inntekter til Cuba.

Cuba tilbyr folket, turister og gjester sikkerhet og trygghet som ingen andre av de 34 landene i Amerika kan tilby.

H. Boye Svendsen

Nytt forslag til konstitusjonen åpner for ekteskap mellom likekjønnede på Cuba

Cubas parlament har enstemmig godkjent et nytt utkast til endring av konstitusjonen. Det nåværende dokumentet ble vedtatt i 1976 og endret i 1992 og 2002.

Den nye grunnloven introduserer endringer som søker å beholde den sosialistiske og revolusjonære karakter i den cubanske staten med fokus på økonomisk vekst og en sosialpolitikk som vil være til fordel for hele den cubanske befolkningen og de minoritetene som finnes i

landet. En av de viktigste endringene er anerkjennelse av likekjønnede ekteskap og styrking av LGBT rettigheter.

Forslaget ligger ute for befolkningen til å kommentere mellom 13 August og 15 November. Foreslåtte endringer blir deretter analysert og inntatt i et revidert framlegg som blir lagt ut til folkeavstemning tidlig i 2019.

Terje Enger

Cubas "lydangrep" og Edinburgh Universitet: 40%-mysteriet

Arnold August - 17.09.2018 - Oversatt av Terje Enger

"40 prosent-terskelen er knapt en detalj. Tvert imot, er den ikke engang anerkjent"

Den 15. August 2018, annonserte USAs utenriksdepartement nok et tiltak for å redusere bemanningen i sin ambassade i Havanna, og videre begrense diplomatenes opphold til ett år. Denne ekstremt begrensende kategorien for kontakt er normalt brukt mot land som er i krig, som Afghanistan og Irak. Dette skifte i USAs politikk er basert på en antatt sonisk helsesak som Washington mener påvirker deres Havanna diplomater. Sammen med en reise-advarsel for USA borgere om å reise til Cuba og begrensinger i konsullære tjenester som impliserer både USA borgere og cubanere som er på øya. Trump administrasjonen har helt tydelig rullet tilbake Obama-initiativet med diplomatiske forbindelser og konsullære tjenester.

Imidlertid reviderte utenriksdepartementet sitt reiseråd for Cuba den 23. august 2018, til å "utvise økt forsiktighet, fra "revurder reisen". Ved å beholde den samme beskyldningen om "sonisk angrep" blir det same status som er tildelt Tyskland, Frankrike, Danmark, Spania Italia og England. Føler Washington ubehaget i debatten mellom vitenskapsfolk i mange land (inkludert USA selv), som er i mot Trumps Havanna ambassade politikk?

Under en mai-Juni 2018 foredrags turné i Storbritannia, ble jeg klar over at The Guardian publiserte en vitenskapelig artikkel 29 mai som siterte to nevrospesialister fra University of Edinburgh, Dr. Sergio Della Sala og Dr. Robert McIntosh. Deres hovedsak og fullt utforskede vitenskapelige funn, som et argument mot USAs påstander om soniske angrep, var fascinerende. Det så ut, også for en utenforstående, å gå rett til hjertet på USAs påstander brukt som begrunnelse for å gjenoppta fiendtlige relasjoner til Cuba.

University of Edinburgh

Og siden mine turplaner inkluderte Skottland, ba jeg om et intervju med dem på universitetet i Edinburgh. De aksepterte med den eneste betingelse at; Dr. Della Sala var utenbys og kunne ikke delta så Dr. McIntosh ville representere begge akademikerne.

"Jeg er overhodet ikke politisk motivert," var åpningsreplikken til Dr. McIntosh, hans rent vitenskapelige motivering er faktabasert på lang erfaring og arbeide med Psykologi og nevrokirurgi ved University of Manchester, England; PhD, Nevropsykologi, Glasgow Caledonian University, Skottland; Leder Psykologi (2013-2016) og Senior underviser i psykologi (2010 til d.d.), University of Edinburgh, Skottland.

Dr. Della Sala er professor i kognitiv Nevrovitenskap, School of Philosophy, Psykologi og språkforskning på University of Edinburgh. Bare i de senere år har han forfattet og medforfattet syv bøker og utallige artikler har hatt viktige stillinger i Europa og mottatt utmerkelser i sitt fag.

University of Pennsylvania

Det ble bekreftet i diskusjonen at University of Pennsylvania var godkjent av USAs utenriksdepartement til å teste medlemmer av det Havanna stasjonerte diplomatiske korps som viste helseplager. Universitetets offisielle rapport ble publisert i mars 2018 i Journal of the American Medical Association. Dette trigget de to Edinburgh-baserte vitenskapsmennene til å utfordre innholdet i rapporten som "mangler vitenskapelig tyngde, upålitelig og usunn" noe som må sies å være sterke ord fra upolitisk motiverte akademikere.

Og det var sunn vitenskapelig grunnlag for den reaksjonen. Hva var hovedgrunnen til at Pennsylvania Universitetets prosedyre og resultater så klart ble forkastet på den andre siden av Atlanteren?

Uenigheten ved universitetet i Skottland ble hovedsklig sentrert rundt McIntosh/Della Salas brev publisert 29 mai 2018 i det Europa-baserte Journal of Neurology. Mitt mål var uansett å gjøre analysen tilgjengelig for vanlige mennesker slik at det som har resultert i en pågående kontrovers nesten som "science fiction" kan bli oversatt til en mer forståelig versjon. Denne tilnærmingen ble lettere av den vinklingen som de to vitenskapsmennene hadde tatt.

i vår vitenskap eller kliniske testing" sa kritikere i den skotske studien.

Tittelen på deres vekkerartikkel 'Kognitive forstyrrelser som alle har' trigget meg under diskusjonen til slutt å reflektere på en erfaring noen av oss kan ha hatt.

Pennsylvania studien rekrutterte seks diplomater blant de som var involvert. Hver og en ble underlagt 37 kognitive tester. Testene evaluerte deres minne, språk, argumentering, syn, hørselskonsentrasjon, bevegelser og andre kognitive ferdigheter for totalt 10 kategorier av kognitive ferdigheter.

Normal praksis med kognitive tester er å måle individuelle egenskaper sammenlignet med andre i samme befolkningsgruppe. Hva er standard mål akseptert i vedkommendes profesjon? En person må skåre i de nedre fem prosent for å bli betraktet som ubrukelig i en stilling. Denne terskelen må være lav for å ta hensyn til faktorenes variasjon. En veldig liten del av en befolkning er dømt til en slik klassifisering. En kognitiv rutinetest i Montreal

Mange av de testene som McIntosh beskrev og som hadde blitt brukt på diplomatene virket veldig kjente. Jeg har selv nylig erfart i en rutinemessig kognitiv test i Montreal for aldri, og konsentrasjon ansikt til ansikt med en doktor i mer en en time uten opphold mens min intelligens ble testet, fant jeg det vanskelig å unngå å analysere doktoren og de gjennomførte testene selv. Hjernen vandret ustoppelig til slike ting som alle oppgavene som ventet på meg så snart jeg returnerte til kontoret etter mitt besøk hos doktoren, og slike ting.

Motivasjonen her er ikke å generalisere eller overforenkle. Det som imidlertid er klart, er at det i disse testene er brukt et maksimum av slingringsmonn for å unngå diagnostisering av karakteristikk som teoretisk kunne bli betraktet som "kognitiv forstyrrelse" men i realiteten ikke er det. Derfor er en fem prosent terskel en typisk standard i dette faget.

Likevel har University of Pennsylvania definert terskelen til 40 prosent, som betyr at faktisk fire av 10 som tar testen vil ha "forstyrrelser". Derfor har Edinburgh ekspertene konkludert med at "40 prosent terskel er knapt en detalj. Tvert imot, er den ikke engang anerkjent i vår vitenskap eller kliniske testing".

Forskerne gjentok testene 1.000 ganger

Hvis leserne fortsatt er i tvil om denne påstanden, la meg forsikre deg om at McIntosh og hans kollega ikke lot være å snu alle steiner. Faktisk kopierte de Pennsylvania modellen som så på muligheten for å bestå alle testene når terskelen for feil ble satt til 40 prosent. Videre gjentok de to forskerne testene 1000 ganger! De testede ble alle klassifisert som forstyrret. I sin rapport har US amerikanske leger avslørt at alle de seks diplomatene som hadde fått hele batteriet med tester hadde noen hjerneforstyrrelser eller annet.(!) Uansett sa McIntosh at hvemsomhelst som tok disse testene ville ha blitt klassifisert som forstyrret.

Universitetet i Pennsylvania har til dags dato aldri reagert på den meget spesifiserte saken med 40 prosent kriteriet, selv om en veldig viktig del av USAs regjeringss straffende målsetting mot Cuba er basert nettopp på denne 40 prosent basislinja.

Leserne kan kanskje trekke sine egne konklusjoner.

Arnold August er kanadisk forfatter med flere bøker om Cubas politiske historie.

Kilde: <https://www.telesur.tv.net/english/opinion/>

Sao Paulo Forums store misjon

XXIV Encuentro
del Foro de
São Paulo

La Habana, Cuba
15 al 17 de julio de 2018

President Díaz-Canel på talerstolen foran en fullsatt forsamling under det 24. Sao Paulo Forum i Havanna i juli.

“Hindre en løslatelse av Lula i Brasil, utstede en arrestordre på Rafael Correa i Ecuador, true Cristina i Argentina med fengsel, omringe Daniel Ortega i Nicaragua, kriminalisere Paraguayeren Lugo, lansere en offensiv på alle nivåer mot Nicolás Maduro i Den Bolivarianske Republikken Venezuela, og fokusere brann på Cuba”.

Med få ord har den Peruvianske journalisten Gustavo Espinoza M. oppsummert den vanskelige situasjonen som den latinamerikanske venstrebevegelsen befant seg i ved starten på det 24 Sao Paolo Forum som ble holdt i Havanna fra 15 til 17 July.

Sao Paulo Forum (FSSP) er en mekanisme for å holde sammen venstresiden og progressive politiske partier og bevegelser i Latin-Amerika og Karibien. Det er rom for samarbeid, diskusjoner og felles aksjoner, et resultat fra Møtet for venstrepartier og organisasjoner i Latin-Amerika og Karibia, som ble holdt i 1990 under ledelse av Arbeiderpartiet (PT) i Brasil. Det var et initiativ fra den historiske leder av den cubanske revolusjonen, Fidel Castro Ruz og leder av Arbeiderpartiet i Brasil (PT), Luiz Inácio Lula da Silva.

I tillegg til innledende møter, holder Forumet i gjennomsnitt fem årlige møter for arbeidsgruppa. Det organiseres konferanser, seminarer og workshops om forskjellige emner, holder utvekslinger med

politiske og sosiale krefter i Afrika, Asia, Midtøsten, Europa og Nordt-Amerika, og de deltar på møter som World Social Forum,

Americas Social Forum og European Social Forum.

FSSP utvikler en bred og mangefasettert agenda som har omfattet saker som verdens kapitalistiske krise og betydningen for Latin-Amerika og Karibia, nye former for politisk, økonomisk, sosial og kulturell dominans fra imperialismen, med vekt på USA imperialismen og deres syn på regionen; Økende aggresjon, okkupasjoner og utenlandske militærbaser, kampen mot kolonialisering, konstruksjonen av nye frigjørende paradigmer; forslag til integrering, samarbeid og samspill i Karibia og Latin-Amerika, samt solidaritet med medlemmenes kamper, og deres strev med de politiske og sosiale kreftene i andre regioner.

FSSP ble skapt for å forene virksomhetene til venstrepartier og bevegelser i den sydlige hemisfære i en komplisert internasjonal arena etter berlinmurens fall. I tillegg var siktet å motstå konsekvensene av nyliberalismen for folkene i latinamerikanske og karibiske stater gjennom gjensidig støtte blant medlemmene. Ved stiftelsen i 1990, var det bare ett medlem med utøvende makt i et suverent land og det var Cubas kommunist Parti. Tjue år senere, har mesterparten av forumets medlemmer akseptert fra tid til annen, gjennom

valgurnene, å styre landet eller bli del av en koalisjon. Flere har også blitt det første opposisjonspartiet eller bevegelsen i sine respektive hjemland. Valget av den revolusjonære offiseren Hugo Chávez i 1998 i Venezuela var den første gang et medlem av Sao Paulo Forum fikk makten.

Så kom triumfene til det brasilianske arbeiderpartiet i 2002 med Luiz Inácio Lula da Silva; Frente Amplio i Uruguay i 2004 med Tabaré Vázquez; Bevegelsen for sosialisme med Evo Morales i Bolivia i 2005; Michelle Bachelet fra sosialistpartiet i Chile i 2006; Rafael Correa for Alliansen PAIS i Ecuador i 2006; Daniel Ortega for Sandinistenes nasjonale frigjøring i Nicaragua i 2006; Fernando Lugo for Patriotisk Alliansen for Endring (nå Guasú Front) i Paraguay i 2008; José Mujica for Frente Amplio i Uruguay i 2009; Mauricio Funes for Farabundo Martí Nasjonal Frigjøring Front i El Salvador i 2009; Dilma Rousseff for Brasils arbeiderparti i 2010; Ollanta Humala for Nasjonalist Partiet i Peru i 2011; Nicolás Maduro for Forent Sosialistparti i Venezuela i 2013. I 2014, Michelle Bachelet vant valget igjen i 2014, Salvador Sánchez Cerén for Farabundo Martí Front i El Salvador vant samme år.

Disse fremgangene ble imidlertid fulgt av en intens kontra-revolusjonær offensiv som kan ha blitt stoppet med valgseieren til Andrés Manuel López Obrador som leder Movimiento de Regeneración Nacional (Morena), i allianse med Labor og Sosiale partier, som kan bli et punkt for endring i kontinentets politiske hendelser.

Med en prestisje som hviler hovedsaklig på hans ærlighet og et program som er på linje med "Mexicos håp", som er valgspåket hans, tyder alt på at Andres Manuel López Obrador har kommet til rett tid til å spare, ikke bare Mexico men hele Latin-Amerika for en større høyrebølge. Sao Paulo Forum er gulvet.

Manuel E. Yepe

Manuel E. Yepe er en advokat, økonom og journalist. Han er professor ved The Higher Institute of International Relations i Havanna.

Kilde: <https://www.alainet.org/es/node/194187>

**Foro Sao Paulo
2011**

**Foro Sao Paulo
2018**

 Medlemspartier i regjering

Bolivia tar narkokampen uten DEA, militærbaser eller USA

Foto: UNODC

I juli gratulerte Bolivias President Evo Morales Spesialstyrkene for kamp mot narkotrafikk (FELCN) på deres 31te årssdag, og fastslo at denne enheten garanterer suvereniteten i kampen mot narkotika. Han understreket at, uten utenlandske militære baser, og uten DEA og uten økonomisk støtte fra USA, har Bolivia oppnådd større resultater i kampen mot narkotikaøkonomien. Å motta "hjelp" fra USA fører alltid til bindinger, militarisering og baser, innblanding, korrupsjon og rekruttering av agenter.

Finansministeren, Mario Guillén, påpekte at den Bolivianske modellen ikke bare prioriterer den økonomiske delen men også den sosiale, siden det ville bli feil å ha økonomisk vekst uten sosial utvikling og selvstendighet i tråd med behovene og den Bolivianske virkeligheten. Regjeringen styrer mot en økonomisk vekst på 4.7 % for dette året og understreket reduksjonen av ekstraordinære aktiviteter.

I Colombia og Peru, følger coca produsentene en alternativ utviklingslinje, som involverer utradering av coca og tilby noen prosjekter eller konstruksjonsarbeider, "mens i Bolivia har vi fjernet oss fra dette til fordel for integrert utvikling som er bærekraftig for industrialisering", sa viseminister for Coca og integrert utvikling, Froilán Luna.

FELCN er en spesialisert del av Bolivias Politistyrke, som har som oppgave å forsvare og beskytte samfunnet mot problemer med illegale droger og styrke det normative rammeverket, med sosial deltakelse, respekt for menneskerettigheter og miljøvern.

Fra januar til dags dato, har Operasjonen Strategisk Kommando (CEO) ryddet 3,763 hektar med ulovlige coca plantasjer: 2,664 ble utryddet i tropiske Cochabamba, 833 i Yungas og nord for La Paz og ytterligere 216 i Yapacani, i Santa Cruz; sa viseminister for sosialt forsvar og kontrollerte deler, Felipe Cáceres.

Etter hans mening, vil utraderingen i år bli uthevet i rapporten til FNs Coca Crop Monitor og FNs kontor for droger og kriminalitet (UNODC) og han forventer at avlingene blir under 20,000 hektar

i hele landet. "Det vil ikke bli noen følger eller forhandlinger om loven om å utrydde illegal kultivering av coca blader i beskyttede områder og skogsreserver, i disse områdene er det 'zero coca' som gjelder, og vi vil simpelthen gjennomføre loven som forbyr coca plantasjene", sa Cáceres.

Det er offisielt avvist at folk som ikke er coca produsenter kan komme inn på nasjonalparker og reserverte områder for å så planter ved å hevde at de ikke har jord eller inntekter.

1,850 hektar ble eliminert av Joint Task Force – samarbeid av militære og politiet - i sonene Chapare, Apolo og Yungas, 5.5 tonn med base, 2.5 tonn med kokainhydroklorid, og 129 tonn marijuana ble konfiskert av Spesialstyrken.

Videre ble 12 kokain krystalliserings laboratorier; 11 gjenbrukslaboratorier; og 579 fabrikker for kokainbase ødelagt. Og 1,547 individer, både utenlandske og Bolivianere ble arrestert i 5,321 operasjoner i narko trafikken og forbudsaksjonen.

Terje Enger – Kilde: Alainet

Brennpunkt Brasil

Av Arne Johan Vetlesen

Tidligere publisert i Klassekampen 2.10.18

Brannen i Brasils Nasjonalmuseum nylig fikk verdensomspennende nyhetsdekning. Et enormt antall artefakter gikk tapt, blant dem Latin-Amerikas eldste skjelett og gjenstander som dokumenter urfolks kultur. At anslagsvis 90 % av en så stor samling med langt på vei uerstattelige kulturminner kunne gå opp i flammer, har kastet lys over tiår med nedskjæringer og vankjøtsel: museet var ikke engang forsikret.

7. oktober avholdes første valgomgang i presidentvalget i Brasil. Den tidligere hærkapteinen Jair Bolsonaro leder på meningsmålingene. Landets mest populære politiker, Luiz Inácio Lula da Silva, som i egenskap av leder for Arbeiderpartiet (PT) var president i to perioder, soner en omstridt dom for korrupsjon på tolv års fengsel. Bolsonaro fører sin valgkamp fra sykesengen etter å ha blitt knivstukket. Han er en uttalt motstander av homofili og kvinners og minoriteters rettigheter og tilhenger av militærdiktaturet, skjøntde begikk en feil ved å «torturere, ikke drepe». Han vil heller vil dø enn å ha en homofil sønn. Urfolkene i Amazonas vil han rydde av veien for å gi fritt spillerom for internasjonal storkapital (inklusive Equinor) på jakt etter å åpne opp det store skattkammeret for olje, gass og mineraler. Sa noen klimaendringer og Paris-avtale? Bolsonaro betrakter begge deler som bullshit.

Få ting er mer livsfarlig i dagens verden enn å tilhøre et urfolk i et land som Brasil. Brasil ligger på verdenstoppen over likviderte miljøaktivister; etter at Lulas periode endte i 2010, har forsøkene på å stanse plyndringen av regnskogen, urfolkenes hjem siden tidens morgen, blitt slått stadig hardere tilbake. Kun en brøkdel av likvidasjonene, bestilt av korrupte politikere og agrar- og oljelobbyen, blir etterforsket; straffefriheten for morderne er så godt som total.

Da Kong Harald besøkte Yanomami-folket i brasiliansk Amazonas sommeren 2013, gjorde det inntrykk på ham at høvdingen David uttalte: «Jeg er redd vi taper kampen for å bevare regnskogen». Velmente hilsener i en norsk konges nyttårstale og TV-aksjon for Regnskogfondet er vel og bra, men ikke nok.

Problemet stikker dypere, innad i Brasil. Ta Lulas presidentperiode, feiret av venstreorienterte verden over som en av de største triumfene i oppdemmingen mot nyliberalisme og rovdyrkapitalisme de siste tiårene. Ja, Lula innførte en sosialpolitikk som løftet millioner ut av fattigdom. Eller mer presist, han minsket fattigdommen uten å røre ved de rikeste: de rikeste ble enda rikere enn før, de fattige litt mindre fattige. Den økonomiske veksten Brasil opplevde på Lulas vakt, var muliggjort av en råstoffboom næret av sterkt økende etterspørsel fra Kina. De som betalte prisen for den feirede eksportbaserte veksten var de ovennevnte partene: naturen og dens urfolk. Regnskogen ble hugget for å gi plass for palmeolje og soyaproduksjon av enormt omfang, i tillegg til kyr brukt i kjøttproduksjon. Tre gigantiske vannkraftverk med tilhørende infrastruktur dypt inne i Amazonas sørget for den nødvendige energikapasiteten.

Det største av dem alle, vannkraftverket i Belo Monte ved Rio Xingu, er en egen studie verdt. Ønsket under militærdiktaturet, som regjerte fra 1964 til 1985, om å bygge et slikt kjempeanlegg, strandet takket være motstanden fra de berørte urfolkene og de sterke sosiale bevegelsene de var del av. Som journalisten Eliana Brum sier: Bare Lulas parti PT kunne bygge Belo Monte, «fordi ingen regnet med at de ville gjøre det». Brum peker på fire trekk som viser at det er kontinuitet mellom det som gikk forut for PTs maktutøvelse, og kanskje også det som skal komme etter, om Bolsonaro blir valgt: Belo Monte feires som et utviklingsprosjekt, et som ikke kan stanses av hensyn til klima og miljø; prosjektet viser et kolonialistisk syn på Amazonas innen Arbeiderpartiet (inklusive teknokraten Dilma Rousseff, Lulas avsatte etterfølger), der regnskogen bare tjener utvinningen av råstoff; videre korrupsjon i form av samrøret mellom politikk og kapitalinteresser; og endelig den tvangsmessige flyttingen av urfolk til storbyene i sør, der de inntar favelaene sammen med andre fattige. Med tapet av skogen som bestandig har vært deres hjem og eksistensgrunnlag, følger tap av mening, identitet og tilhørighet, eksistensielle tap som kan medføre døden for dem som gjør aktiv motstand, selvmord blant dem som ikke finner krefter til politisk kamp og ikke øyner håp om forbedring. Brasil er dermed, på ondt mer enn godt, et bilde på verden anno 2018.

Solidarisk jordsmonn

Brev fra Cuba tirsdag, 2. oktober 2018

Per Askø

En oval ukeslotts sydende og pulserende landsbykarneval er over i Esmeralda, Camaguey, med smeltedigelens hetebølge stadig vekk rennende svett om kapp med kontinuerlig inntak av leskende iskald drikke.

Evighetens spurvedans rundt gullkalven, med de midlertidig tilrettelagte kioskene og markedsbodene, dertil langsetter myldrende hjemmesneka uteserveringer, tivolipregede danseprosjoner, gratiskonserter med lokale musikkgrupper på åpne plasser i begge ender av hovedgata, alt under fullmånen og stjernehimmelen karneval, på revolusjonens nattehimmel.

Hverdagen derpå våknet etter hvert også vertskapet i Calle General Gomez no 8, Nereida og Ramon, som energisk fikk harvet vekk uhumskheter av gjenstridig skjulte trerøtter og et ustyrlig mangfold av småstein under den fruktbare jorda en el patio, hvor mine tilbrakte frøposer fra den lokale norske plantasjen snart skulle såes, fordeles og beplantes for å få nytt liv.

Store forventninger om frodige norske agurker, Cherrytomater, sukkererter, sommersquash, purreløk, blomkål, brokkoli og til og med en mulighet for store norske aromatiske jordbær, skal snart få se dagens lys, begunstiget av en frodig karibisk subtropisk temperatur.

Som et raust bidrag til et organisk veksttilskudd og med empatisk hilsen fra det solidariske fellesskapet, med oppriktig ønske om produktivt samhold med los guajiros og rettferdig fordeling av alle de fruktbare godene, fra Cubaforeningen i Norge.

Hasta la victoria siempre!

Trumpregjeringen har 1600 barnefanger

Trump-regjeringen overfører fengslede innvandrerbarn fra lukkede opphold rundt omkring i hele landet til en inngjerdet teltby i West Texas. New York Times rapporterer at hundrevis barn blir sendt hver uke fra sine oppholdssteder til denne teltbyen, som akkurat nå (tidlig oktober 18) huser 1.600 barn. Teltbyen har ingen skole, og barna har bare begrenset adgang til rettslig service.

USA regjeringen har nå 13.000 innvandrerbarn i varetekt, noe som er ny rekord. Visedirektør Louise Melling ved ACLU, uttaler: "Vi har flere barn i fengsel enn noensinne." Hva betyr disse nyhetene for disse barna?

Vi snakker om nesten 2.000 barn bare her i denne inngjerdede leiren, og flere vil det bli. "Vi vet ikke engang om regjeringen forteller oss sannheten" Den CIA tilknyttede Military Contractor brukte Arizona "Black Site" til i hemmelighet til å fengsle dusinvis av innvandrerbarn.

Tidligere miljøminister Torbjørn Berntsen kalte i sin tid sin britiske motpart "En Drittsekk" og påsto at det måtte være "innafor" parlamentarisk oppførsel.

Jeg henger meg på den tolkingen og vil herved hevde at United States of America er ledet av en drittsekk.

Terje Enger - SV medlem

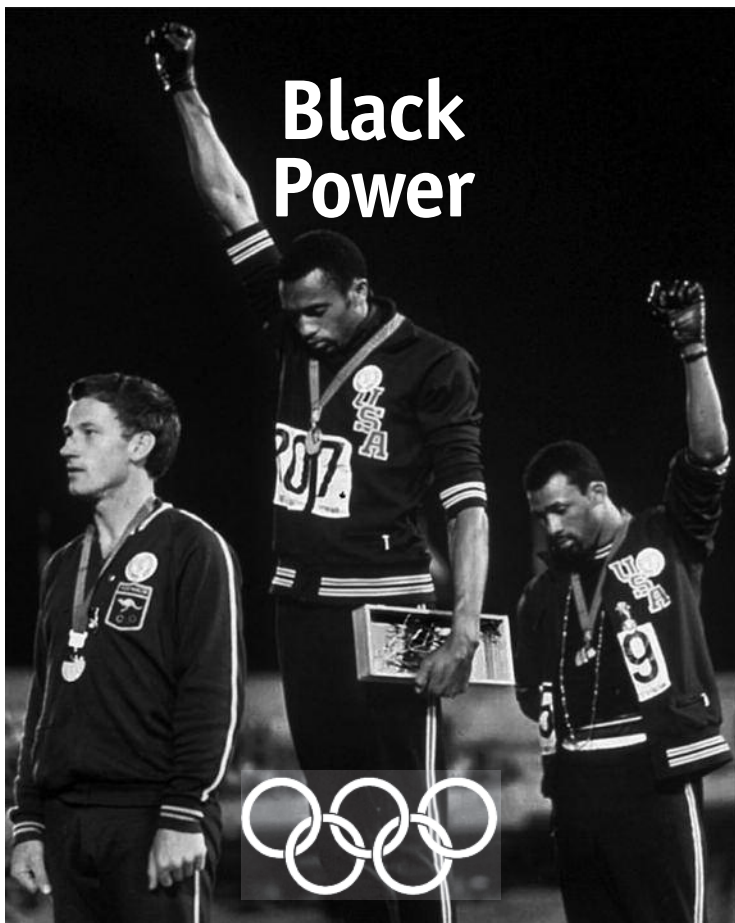
KJÆRE MEDLEM! Foreningen takker hjertelig for bidrag som noen sender på faste oppdrag. Disse pengene bidrar i høy grad til at Cubaforeningen greier å opprettholde aktivitetene og gi ut Cubanytt med informasjon til medlemmer og andre i tillegg til humanitær hjelp. Allikevel trenger vi flere medlemmer så hvis du kan verve en venn eller slektning vil vi bli glad. Vi vil også kunne spare noe på porto hvis alle som har, sender oss sin e-postadresse. Har du ønsker eller forslag til hvordan Cubanytt skal være? Vil du skrive i bladet om ditt forhold til Cuba? Kontakt Cubanytt's redaksjon gjennom teenger2@online.no eller tlf 416 04 287.

Minner og gjensyn med et ikonisk bilde i fagbladet for FLT. For 50 år siden, under sommer OL i Mexico 1968 skjedde det mange ting, men aller mest husker jeg, og alle andre som så det på verdens TV skjermer, en politisk markering.

Under medaljeseremonien for 200 meter for menn, midt i avspillingen av "The star-Spangled Banner" viste to av de tre på seierspallen Black Powers hilsen. De to var gullvinneren Tommie Smith og John Carlos som tok bronse. Den tredje var sølvmedaljør Peter Norman fra Australia.

De to amerikanerne hilste det amerikanske flagget med en svart behansket knyttneve. Dette så jeg på TV samtidig som det skjedde. NRKs kommentator var Knut Bjørnsen som spontant uttrykte sin vemelse for hendelsen og fordømte de to utøverne som en skam for sitt land og idretten. Så også på 60 tallet underla NRK seg "storebror" USA. Selv var jeg imponert over en mesterlig utført og fantastisk demonstrasjon mot urett og raseskille i datidens USA.

Begge de amerikanske utøverne ble kastet ut av landslaget og utvist fra OL landsbyen. I ettertid er Carlos og Smiths markering regnet som en av de viktigste milepælene i den amerikanske borgerettsbevegelsen.

Den som har fått liten eller ingen oppmerksomhet er Peter George Norman fra Australia.

Han ble offisielt utestengt for all framtid fra Australsk idrett etter å ha støttet og deltatt i Carlos og Smiths aksjon på seierspallen under OL i Mexico i 1968. De to amerikanerne ble senere rehabilitert som idrettsutøvere og anerkjent som menneskerett-forkjempere. Norman ble ignorert i Australia fram til sin død.

Først nå nylig har jeg blitt klar over at han aktivt støttet amerikanerne og bar selv et jakkemerke til støtte for menneskerettighetene. Det var også Norman som foreslo at de to amerikanerne skulle bære hver sin svarte

hanske. Carlos hadde imidlertid glemt sine hansker i OL landsbyen og de brukte derfor Smiths sine hansker.

Dette er også grunnen til at Smith reiser sin høyre arm mens Carlos reiser den venstre. Norman var også en av de tre heltene, men Australia liker ikke helter som er antirasister.

Terje Enger

Cuba Nytt gratulerer med dagen!

Lærebok i spansk!

Portofritt fra Cubaforeningen
kr. 278,-

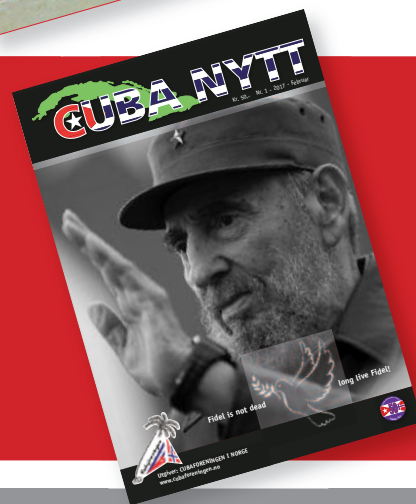
Bestill hos Terje Enger
teenger2@online.no
Tel. 416 04 287

Som abonnent på CUBANYTT vet du mer!

For kr. 200.- pr. år får du bladet i posten og samtidig støtter du foreningens solidaritetsarbeid!

Cubaforeningen i Norge
www.cubaforeningen.no - teenger2@online.no

Hva slags demokrati har vi og hva slags demokrati vil vi ha?

Oscar Jara - oversatt og bearbeidet av Terje Enger - 02.07.2018

Jeg vil gjerne dele med dere fire ideer om den nåværende situasjonen for demokratiet i vår region og deretter beskrive hvilke utfordringer vi står foran i prosessene med folkelig utdanning i denne sammenhengen.

1. Demokratiet er utslitt

Den første ideen er at et liberalt demokrati er fullstendig utbrukt i Latin-Amerika. Frasen "utslitt" henviser på at alt som pleide å lede til det ikke har den samme innflytelse og tilgang som før, svekket av alle faktorer som skapte dets mening, men som nå ikke lenger forklarer meningen. Redusert til et valgsystem som er totalt gjennomsyret av kommersiell kjøpslån, er ideen om representasjon blitt så slitt og tanken om virkelig deltagelse i en permanent demokratisk prosess er for tiden ikke engang vurdert.

Mange politiske partier er fremmedgjort fra det daglige og konkrete livet til folket. Politiske partier og det politiske rommet har blitt okkupert av politiske aktører som ikke har noe forhold til dynamikken i sosiale bevegelser, uten dialog, og uten koblinger til de folkene som de burde ha en dialog med.. Folkelig politikk går langt over hodet på regjeringen. Å redusere folkelig politikk til det regjeringen gjør er en vanlig forvirring. For at det skal bli folkelig må det gjenkjennes som politikk der borgerne gjør noe konkret, diskuterer og tar en rolle i formulering, utøvelse, overvåke resultatene og evalueringene. Det som er "folkelig" er ikke bare regjering, regjeringer har ansvar for dialog og bygge politikk av borgernes behov og forslag, og da, kan de sosiale bevegelsene få anledning til å bidra til politikken logiske konsekvenser. Regjeringene er ikke de eneste som er ansvarlig for å gjøre politikken forståelig.

2. Vi lever med økende ulikhet

Den andre ideen er at i Latin-Amerika øker ulikheten hver dag, som i økonomiske forhold, sosiale, politiske og kulturelle rettigheter. Modellene blir implementert i forskjellige land i vår region, siden prosessene for endring startet i dette århundret ikke inneholdt et radikalt skifte i modellen for kapitalistiske samfunn, som går baklengs gjennom ny nyliberal politikk karakterisert ved dypere sosial ekskludering, og som skaper enda større nivåer på ulikhet. Når vi snakker om demokrati må vi tenke på det som økonomisk demokrati, sosialt demokrati, kulturelt demokrati, og de nivåer av ulikhet og ekskludering som vi lever i og uttrykker stadig mer antidemokratisk autoritært, diskriminerende og i en eksklusiv relasjon.

3. Situasjoner, polarisering og aggressivitet er økende

Den tredje ideen er at denne ulikheten skaper en større polarisering mellom personer og politiske krefter, karakterisert ved økende aggressivitet. Debatter kommer ikke i stand med ekte argumenter, det er heller konfrontasjoner som uttrykker en polarisering med kolliderende elementer og økende aggressivitet, basert på en total utelatelse av begrunnelser og motargumenter. Dette viser klart to modeller i konflikt, hvor den ene legger all vekt på profitt, marked, individualisme, verdier sentralt plassert

i sentrum av politikk og samfunn, og på den annen side et forslag basert på livet og solidariteten, med en ide om et demokrati som kan inkludere alle mennesker og respektere alle våre rettigheter. Denne polariseringen uttrykker motsetningen mellom disse to modellene. Vi lever i en periode hvor vi ikke har noen mulig nøytralitet, men heller diskuterer hvem av disse modellene som skal lede oss i samfunnet.

4. Både demobilisering og intoleranse har tilhengere

En fjerde idé er at vi lever med trender på demobilisering og intoleranse, vist ved det faktum at det er blitt vanskeligere å få i gang demokratiske debatter. Dette er en mer voldelig sak, verbalt og fysisk, i en kontekst med voldsbruk spesielt mot kvinner og alt som kan føre til tenkning rundt muligheten for en annen verden enn den vi for tiden har.

Kriminaliseringen av protest varsler vold mot alle som er i opposisjon til gjeldende modell og tror at den kan endres. Alt dette provoserer fram en prosess av demobilisering, av resignasjon som innfører ideen om at det ikke er mulig å endre ting, og viser derved vår egen ufullstendighet og uansvarlighet, som sosiale bevegelser, politiske partier og folkelig dannelse for å søke lederskap fra den folkelige sektoren.

Ett resultat av denne demobiliseringen er at andre utradisjonelle politiske aktører dukker opp. Det fins pinsemenigheter og kirkelige bevegelser i nesten alle latinamerikanske land som politiske krefter i parlamenter, regionmyndigheter og t.o.m. regjeringer. Deres hensikter er karakterisert ved en fundamentalistisk retning som er forankret i antatt bibelske verdier som tradisjonell familie, livet fra befruktningsøyeblikket og heteroseksuelt ekteskap. Siden de ikke har tekniskøkonomiske forslag for landet, har de en konservativ tilnærming til valg, de allierer seg med de nyliberale lagene i de tradisjonelle partiene. Det betyr at vi er i en seriøs krise hvor det er komplisert å debattere med den slags fundamentalister hvis religiøse syn leder dem til å tro at tiden er moden for dem til å bygge et kongedømme for gud på jorden, gjennom deres deltagelse i lovgivende, lokale, juridiske og utøvende krefter. Når en gruppe mennesker tror at en kandidat er valgt av Gud for en oppgave og at deres budskap er en manifestasjon fra den hellige ånd, hvordan kan man da diskutere med dem? Vi må huske at disse organisasjonene jobber på grasrota hvor de står ved siden av de mest trengende mennesker, hvor de greier å løse eller lindre mange daglige problemer gjennom støttepolitikk: Dette er den andre ekstreme av nyliberal politikk siden staten har forlatt disse sektorene. Disse sektene arbeider med folk i nabolaget, i sine kommuner og etablerer relasjoner om samhold, identitet og sikkerhet.

Hva med folkelig opplysning og dannelse?

Basert på disse fire ideene om "slitasje" på demokratiet vi lever i, vil jeg gjerne avdekke litt dypere noen ideer om folkelig dannelse, viktigheten av å finne en identitet, og rom for å skape samhold og solidaritet, for å tenke om et sunt og rettferdig samfunn.

Når vi snakker om folkets utdanning, snakker vi om noe som alltid bør forstås som forholdet til de stedene og den historiske konteksten hvor det var skapt. Vi kan ikke snakke om den folkelige utdanningen som en unik, homogen og likeartet prosess. Jeg tror det er bedre å snakke om prosessene som passer til bestemte hendelser og kontekst. Vi må forstå at det betyr at folk lærer av historiske hendelser. Det er klart at den folkelige dannelsen i Latin-Amerika har mye å lære oss, ikke for å repetere, men inspirere oss mot fremtiden, å møte utfordringene vi lever i nå.

Enhver prosess for folkelig utdanning i Latin-Amerika har vært knyttet til en organisering, deltagelse og en forventning om rom for å konstruere demokrati. For eksempel, i det nittende århundre når man snakket om folkelig utdanning, var det forstått som en instruksjon til folket og ideen var at utdanning ikke skulle være bare et privilegium for nobiliteten i kolonien, men at det skulle være for hele folket. Og siden den gang, finner vi demokratiske forventninger i begrepet "folkelig utdanning" "Da den cubanske revolusjonen startet Nasjonal Alfabetisering Kampanje, da Allendes regjering i Chile i syttiårene skapte Nasjonal Program for Folkelig Utdanning, da Sandinista Revolusjonen i Nicaragua, på åttitallet, iverksatte ideen om at all utdanning i Nicaragua, formell og uformell skulle være folkets utdanning, i alle disse sakene ble det akseptert at prosessene med folkelig utdanning er knyttet til demokratiske forventninger om at det skulle styrke folkemakten. Da Zapatist bevegelsen på nittitallet reiste, og skapte, prosesser for identitet fra sine røtter som urfolk og snakket om folkelig utdanning for å bygge en verden der det er rom for all verden, var denne demokratiserende hensikten alltid tilstede.

Et befriende paradigme

Men det er viktig å forstå at prosesser for folkets dannelse bare er en metode, de bare responderer på metodebruk og visse teknikker, men de er basert på en filosofi, et frigjørende etisk, politisk og pedagogisk paradigme. Dette paradigme av solidaritet, dette paradigme av personer som skaper av samfunn, er et paradigme som er selvforklarende i etikk og politikk og er derfor basis i en pedagogikk som gjør det mulig å skape rom og mennesker som bygger demokratiske samfunn ved å etablere demokratiske relasjoner på alle arenaer og nivåer

Dette er hvorfor den inspirasjonen fra frigjøring av utdanning som skaper de kapasitetene av personer som blir engasjert i en sosial endring av historien, hevder at pedagogiske prosesser må være demokratiske for å skape demokratiske kapasiteter. Dette vil være en motsetning til å bære fram en autoritær, vertikal eller doktrinær utdanningsprosess for å oppnå demokratisk deltagelse. Dette står i forhold til kritikken mot "Bank" konseptet i utdanning som vertikalt og autoritært. Se også forslag om at utdannelsen fokuserer på praktiske problemer, som er dialogisk og horisontalt, som knytter praksis til teori, som utvikler kritisk tenkning, en økologi av kunnskap og uttalen blir mer human.

Bidragene til Freire lar oss se proporsjonene ved å være mottager av sosiale endringer og å være med på kreative former for utdanning er i intimt forhold. Hvis vi øver oss selv i å være kritiske og kreative personer,

vil det komme til uttrykk i form av sosial deltagelse som er nettopp kritisk og kreativt.

Freire, sier i sin bok *Pedagogy of Autonomy*: "Undervisning er ikke å overføre kunnskap, men å skape forhold som produserer det" Vi har ikke på en god måte tatt inn over oss denne ideen. Å utdanne er ikke å overføre innhold, men å skape forhold som produserer, skaper, og skaper overførbart kunnskap. Så nøkkel spørsmålet er; hvordan skaper vi grunnlaget som gjør det mulig å ha en læreprosess med kritisk refleksjon, som gir kapasitet for analyser, kommunikasjon, oppmerksomhet for problemer, for å arbeide og forstå hva som hender omkring oss? Det vil si, å utvikle våre fundamentale kapasiteter og bygge folkelig lederskap i sosialt, politisk og kulturelt liv. Derfor, når vi snakker om prosesser for folkets læring snakker vi om prosesser som plasserer seg på alle nivåer og plasser i samfunnet, samtidig som det skaper kapasiteter som gir viktige bidrag til demokratisering, til formasjon av effektiv deltagelse, og derved til krav om institusjonelt rom og modifisering av de autoritære og ekskluderende reglene som rir det formelle demokratiet.

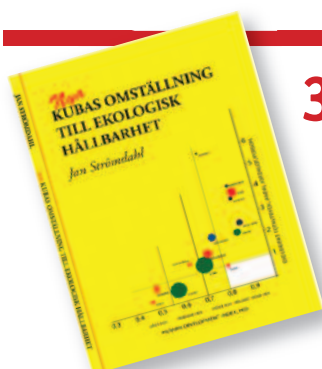
Hvis vi har et endrende paradigme med rettferdige, egalitære og demokratiske samfunn, ville dette ikke bety at det er en drøm som vil skje en dag, men heller et paradigme som burde lede oss i våre daglige gjøremål. Utopier skulle bli manifestert i våre daglige liv, uttrykke seg selv i folkenes handlinger, er dette metoden menneskene bygger på fra nå av. Det er ikke noe som kommer fra langtvekkistan, men noe som daglige byggeklosser fra samfunnet selv, fra egne forhold og muligheter, analyser og endringer som samlet gir en realitet

Et demokratisk samfunn er ikke mulig, hvis vi ikke skaper demokratiske plattformer i familien, hjemmet, jobben, skolen, nabolaget, fagforeningene, politiske partier, organisasjoner o.s.v. I alle dimensjoner hvor makt utøves, må vi tenke etter om disse maktforholdene er autoritære eller demokratiske. Bygger de rom for endring, for resignasjon eller passivitet? Hva kan vi gjøre hver dag på jobben: favoriserer vi forholdene for menneskene så de kan lede, eller heller så de kan føye seg?

Utfordringen vi alle har i denne historiske stund, på alle mulige steder, er å bygge demokratiserende organisering, muligheten til å skape utopier fra det konkrete og daglige livet som vi faktisk lever. Derfor er det uunngåelig at vi forplikter oss selv til å endre vår individualisme, til å motstå livet som handelsvare eller kunde, forbrukersamfunnet, voldsbruk og den patriarkalske dominansen som er uttrykt i det kapitalistiske systemet, som fortsatt er hegemonisk og undertrykker majoritetene i verden.

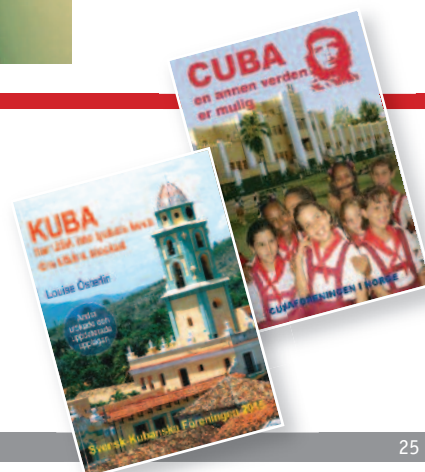
Oscar Jara er President i CEAL (Popular Education Council of Latin America and Caribbean).

3 lærerike bøker om Cuba

Boken om Cubas omstilling til økologisk holdbarhet er på svensk og du får kjøpt den og de to andre bøkene (til høyre) av Cubaforeningen i Norge.

Prisen er **kr. 150.-** pr. bok. Send en mail til: teenger2@online.no eller ring tlf. 41604287 evt. SMS

CUBAFORENINGEN I NORGE

arrangerer spanskurs for nybegynnere

Cubansk lærer Yossiel Suarez Coronado

20 timer fordelt over 10 uker

Start 18. september 2018

Kl. 18:00 - 20:00

Pris kr. 1.200,- inkl. bok

Grønland 12, 0188 Oslo, 4. etg.

Påmelding innen 30. august til: cubaforeningen@gmail.com
eller tlf. 971 33 586 (Berit)

ARBEIDS- OG STUDIEBRIGADE TIL CUBA

Besøk vennlige og glade Cuba

- En annerledes reise, til et gjestfritt og hyggelig folk!

Den nordiske vinterbrigaden

13. desember 2018 til 3. januar 2019

Alle kan delta. Programmet blir omfattende og spennende med bl.a. fruktplukking noen formiddager, møter med kvinne- og ungdoms- og fagorganisasjoner, salsaundervisning, badeturer, idrett, konserter, besøk på skoler, sykehus og bedrifter, foredrag om aktuelle temaer.

Vi bor under enkle forhold i en brigadeleir ved en landsby som heter Caimito de Guayabal, ca. 35 km fra Havanna. Leiren disponerer et sanitæranlegg, felleskjøkken, spisesal, safe for oppbevaring av verdisaker, kiosk, enkel dagligvarebutikk, bar, konferansesal, anlegg for musikk og fest, osv.

Det er anledning til å forlenge oppholdet etter brigadens slutt. Dette må den enkelte selv ordne og bekoste.

Vi har sendt brigader og andre typer grupper til Cuba i mer enn 60 år. Ingenting er som brigader! Da kommer du cubanerne inn på livet! Mange reiser flere ganger på brigade og får nye venner både blant brigadistene og cubanere.

Møt det cubanske folk i arbeid og fest. Rike opplevelser. Gode minner.

Nå er det tiden for å besøke Cuba!

Ta kontakt med oss for flere opplysninger, og sist oppdatert informasjon!

Cubaforeningen i Norge
Tlf. 41 60 42 87 (kontakt)

www.cubaforeningen.no
Epost: kontakt@cubaforeningen.no

Bli medlem i Cubaforeningen

Cuba trenger og fortjener vår støtte. Det er vi sikre på at du er enige i, dersom du har lest dette bladet.

Med Donald Trump som president i USA fortsetter truslene mot Cuba ytterligere.

Den beste støtten du kan gi Cuba er å bli medlem i Cubaforeningen.

Innmeldingsåret er kontingenten kr. 150,-, siden kr. 300,- pr. år. (Er din inntekt lavere enn kr. 130.000,- forblir kontingenten kr. 150,- pr. år). Adr., bankkonto, osv. - se side 2.

Reis med Cubaforeningen!

Cubaforeningen kan arrangere gruppeturer med faglig innhold fra helse til gamle biler.

- GRUPPER
- DELEGASJONER
- SOLIDARITETS-
BRIGADER

*For tips, spørsmål om
visum, kontakter etc.*

Ta kontakt med oss!

www.cubaforeningen.no

